

DEN DANSKE *Stjerne*

NR. 6
JUNI 1964
113. ÅRG.

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 6

JUNI 1964

113. ÅRG.

Indhold:

Vore missionær-korps	123
Fra missionens præsidentskab	124
Omvendelsens ånd	125
»At være eller ikke være . . .«	127
Månedens spørgsmål	128
Genealogisk Forening	129
Hjælpeforeningen	130
Kronet med herlighed	Midtersiderne
Referat af distriktskonferencen i København	133
Søndagsskolen	134
Præstedømmet	136
G.U.F.	137
Primary	137
Kirkens vækst	140
København Distrikts månedshilsen	141
Kredslærerindernes budskab	141
Personlige nyheder	142

Forsidebillede:

Ældste Mark E. Petersen af De Tolv Apostles Råd.

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er i Danmark kr. 13,00 pr. halvår, kr. 25,00 for et helt år + oms 9%, i udlandet \$ 3,00 pr. halvår, \$ 5,00 for et helt år. I løssalg kr. 2,50 pr. nummer.

Betaling kan i Danmark ske gennem postgiro 333.38 til

Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, København F. Telefon (01) 34 24 55

R. Earl Sorenson, missionspræsident, ansvarh. redaktør

Mary W. Kaiser, redaktør

Annoncer: Jørgen W. Schmidt

Vore missionær korps

af præsident *David O. McKay*

Alt i alt falder Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges missionærer indenfor følgende kategorier:

For det *første*, mænd og kvinder i organiserede wards eller grene, som kaldes af Kirkens Generalautoriteter og forlader deres hverv og vier to, tre eller flere år til at forkynde evangeliet i en af de oprettede missioner i verden.

For det *andet*, mænd og kvinder udenfor de organiserede stave, som kaldes og indsættes af en missionspræsident for at arbejde sammen med de faste missionærer. De forlader også deres daglige arbejde, betaler deres egne udgifter og tjener i enhver henseende lige så trofast som alle de andre i marken.

For størstepartens vedkommende er disse unge mænd og kvinder, som instrueres om, at de går ud som repræsentanter for Kirken, at en repræsentant for enhver organisation — økonomisk eller religiøs — må være i besiddelse af i det mindste én fremragende egenskab, og det er troværdighed. Den mand havde ret, som sagde: »At man stoler på én er en større kompliment end at blive elsket.« Og hvem repræsenterer disse missionærer? For det første repræsenterer de den Herre Jesus Kristus, hvis tjenere de er. Disse ambassadører, for det er de, repræsenterer disse grupper og bringer ved denne representation et af de største ansvar i deres liv med sig. For det andet repræsenterer de Kirken, specielt det ward eller den gren, hvor de bor. Og for det tredje repræsenterer de deres forældre, og har det ansvar at holde deres gode navn uplettet.

Vi ser et glimt af den gavnlige indflydelse, som missionsystemet har på ungdommen. Enhver diakon, lærer og præst og enhver ældste i Kirken forstår, når han ser frem til sin mission, at for at være værdig til at blive en repræsentant for Jesu Kristi Kirke, må han være mådelholden i sine vaner og moralsk ren.

For det *tredie*, lokale missionærer — mænd og kvinder, som beholder deres arbejde, men som vier deres fritid til missionærarbejde i deres egen stav eller missionsområde.

Når missionskaldet kommer, er det meget sjældent, om nogensinde, at en foreslået missionær, lige meget hvad hans pligter eller omstændigheder er, kommer med en undskyldning, men svarer, som den gamle Samuel: »...Tal, din tjener hører!« (1. Sam. 3:10).

Sand kristendom er kærlighed sat i handling. Der findes ingen bedre måde at vise kærlighed til Gud på end ved at vise en uselvisk kærlighed overfor sine medmennesker. Dette er ånden i missionærarbejdet. Vore missionærer går ud i en kærligheds ånd, og søger intet for sig selv fra nogen nation eller noget folk, til hvilket de er udsendt — intet personligt bifald, ingen økonomisk godtgørelse.

Arbejdet, som alle indenfor disse tre grupper, udfører, bliver omhyggeligt noteret og rapporteret — møder overværet, samtaler holdt, antal skrifter uddelt og bøger solgt, alt bliver noteret, hver eneste får kredit for hver time anvendt, for hvert resultat.

Men der er en *fjerde* gruppe missionærer, hvis navne ikke vises på missionærlisten, hvis timer med arbejdet for Kirken og Mesterens sag sjældent tælles op, og hvis godgørende arbejde sjældent rapporteres; og dog findes de, hvorsomhelst Kirken vokser.

Det er *dig*, som har gjort evangeliet til en del af dit hverdagsliv. Det er *dig*, som ved, hvorledes du skal gøre nogen til en ven af Kirken og af dig selv ved simpelthen at være en god næste. Ja, vi er alle missionærer „fuldtids-missionærer!“

Gud velsigne missionærerne, hvorsomhelst de er i dag, for de er Guds tjenere, så længe de holder sig rene og uplettede af verdens synder. Jeg vidner for jer, at Hans Ånd vejleder dem, udvikler dem i deres ungdom og gør dem til en magt, når de forkynder Jesu Kristi evangelium.

David O. McKay

Fra missionens præsidentskab

Månederne maj og juni er to af de skønneste måneder i hele året. Og når jeg tænker på disse måneder, kommer den tanke til mig, at hvis jeg havde noget ganske særligt at give til verden, ville jeg bruge disse måneder til at gøre det på grund af den vidunderlige tid at gøre det på, og også på grund af den vidunderlige tid hvert år at kunne fejre en sådan begivenhed.

For mig er det dét, Herren gjorde, da han gengav det aronske og det melkisedekske præstedømme til jorden i månederne maj og juni 1829.

Oliver Cowdery beretter om sine følelser overfor de begivenheder, som gik for sig omkring ved den tid. Om oversættelsen af Mormons Bog sagde han: »Det var dage, som man aldrig kan glemme — at sidde under lyden af en stemme, der talte drevet af himmelens inspiration, fyldte mit hjerte med største taknemmelighed!« Senere beskriver han sine følelser, da han og Joseph Smith gennem vedvarende og ydmyg bøn modtog et svar og tilkendegivelse af Hans vilje: »Pludselig, som fra evighedens skød, talte Forløseren fred til os. Sløret blev trukket til side, og en Guds engel iført herlighed steg ned og afleverede det så længselsfuldt ventede budskab samt nøglerne til omvendelsens evangelium. Hvilken glæde! Hvilket under! Hvilken overraskelse! ... Vi lyttede, vi så, vi beundrede! Det var en engels røst fra herligheden, det var et budskab fra den Allerhøjeste. Og da vi hørte den, frydede vi os, og Hans kærlighed brændte os i sjælen, og vi indhylledes i synet af den Almægtige.« (*Den Kostelige Perle*, side 68).

Hvilken glæde fyldte ikke deres hjerter, da de bojede knæ og under Johannes Døberens hånd modtog det hellige præstedømme! På denne måde modtog Joseph Smith og Oliver Cowdery det aronske præstedømme den 15. maj 1829, og vi kan kun forestille os de strålende omstændigheder og de fø-

lelser af overordentlig glæde, som må have fyldt deres sjæle, da de under Peter, Jakob og Johannes' hænder modtog det hellige melkisedekske præstedømme omkring midten af juni 1829.

Jeg giver Dem disse få linier med beskrivelsen af de omstændigheder, hvorunder dette vidunderlige præstedømme blev gengivet til jorden, for at De kan føle på samme måde, når vi mindes og fejrer deres gengivelse i disse to måneder. Jeg føler, at vi ikke tilfulde skønner på velsignelserne ved at have præstedømmet hos os igen; atter med Oliver Cowderys ord: »Hvilken glæde! Hvilket under! Hvilken overraskelse!« at magten fra Gud til at handle for Ham er hos os — leveret direkte til os fra himlen af Hans sendebud.

Præstedømmet er Guds evige kraft, det er gennem denne kraft, at denne verden blev skabt, gennem denne kraft, at andre verdener er blevet skabt og endnu vil blive skabt. Det er gennem denne kraft, at vi kan modtage ophøjelse i Guds rige. Det er kun gennem dette præstedømme, at evangeliets ordninger kan blive udført. Præstedømmet holder nøglerne til rigets hemmeligheder — selv nøglen til Guds kundskab.

Kan De tænke på nogen større velsignelse Herren kunne tilbyde noget menneske end at holde præstedømmet? Jeg kan ikke. Ikke alene er manden selv velsignet, men hans hustru med ham og også hans børn.

Må vi alle tilfulde skønne på den sande værdi af denne store gave, og må vi ære dette store præstedømme, så vor glæde kan blive lige så stor som Profeten Joseph Smiths og Oliver Cowderys, da de modtog det.

R. Earl Sorenson,
missionspræsident.

OMVENDELSENS ÅND

Tale af nu afdøde præsident *Henry D. Moyle* af Det Første Præsidentskab,

ved Generalkonferencen i Salt Lake City, september 1961.

Mine brødre og søstre, jeg er sikker på, at vi alle påskønner den anledning vi har til at oplofte vor hånd for at opretholde Præsident David O. McKay som Kirkens Præsident, og når vi gør det, har vi i vore hjerter en følelse af dyb taknemmelighed for det privilegium, som på denne måde gives os som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Det er vidunderligt at være medlem. Det er vidunderligt at have et hvilket som helst kald eller en hvilken som helst stilling i Kirken, lige meget hvor forholdsvis ydmyg titlen kan lyde. Jeg er bestandig betaget af den kendsgerning, at, uanset vort kald, bliver vi alle opmuntret til, vi er alle indviet til, og vi arbejder alle i Mesterens tjeneste. Jeg er sikker på, at vi ikke tillader den kendsgerning, at vi er arbejdet så nær, eller at vi har så nær adgang til vor Fader i himlen gennem bøn, at tage os vort medlemsskab i Kirken eller vort kald i Kirken let. Vi er os altid Hans nærhed bevidst og også de velsignelser, som vi modtager som svar på vore bønner.

Jeg er sikker på, at det ville behage vor himmelske Fader mere, at vi afstod fra vore stillinger — og det er ikke en skik, som vi anbefaler i Kirken — men ikke desto mindre synes det mere at foretrække end at forsømme vore pligter til den mindste enkelthed. Det giver os en ærefrygtindgydende følelse at være klar over, at vi er indviet til Herrens værk, og når vi har påtaget os det, er det ikke vort privilegium eller vor fortrinset at overtræde Hans bud, selv ikke det mindste af dem. Herren venter, og vi venter det af os selv, hver eneste af os, at vi vil leve vort liv her på denne jord i lige så stor overensstemmelse med Guds lov, som vi er i stand til. Ingen fornuftmæssige forklaringer, ingen måder at fremtrylle undskyldninger på med hensyn til hvorfor vi skulle gøre dette eller ikke gøre dette i modstrid med vor himmelske Faders vilje, har nogen plads i vort liv.

Jeg er taknemmelig for, at overalt i verden skrider Herrens værk fremad på

den mest tilfredsstillende måde, ja, i virkeligheden så tilfredsstillende, at vi sommetider føler, at vi næppe er i stand til at holde trit med Kirkens fremgang.

I missionsmarken har Herren velsignet os. Vi bliver bestandig spurgt om, hvorledes det kan være, at denne store forøgelse af nye medlemmer netop kommer på dette bestemte tidspunkt.

Mit første svar på dette spørgsmål ville være, at de helliges trofasthed og hengivenhed, deres bestræbelser på at leve et retskaffet liv, at indvie deres liv til sandhedens og rettens principper, er af den største betydning. Vi ved uden skygge af tvivl, at de velsignelser, som daler ned over os som et folk, er direkte afhængige af vor trofasthed, af hvor nær vi kommer vor himmelske Fader. Når vi holder forbindelseskanalen mellem os og vor Fader i himlen åben, kan vi vente at blive velsignet i endnu rigere mål hele tiden.

På den anden side kan vi ikke være nær ved dette missionsarbejde uden at være klar over og anerkende den kendsgerning, at Herren har rørt menneskenes hjerter over hele verden, og har gjort dem modtagelige for ældsternes ydmyge vidnesbyrd, når de går ud for at udføre deres pligter som missionærer for Jesu Kristi Kirke ved at forkynde evangeliet ud over verden.

Vor tilnærmelse til, vor kontakt med vore venner ude over verden er den enkleste tilnærmelse vi kan gøre. Vore lektier og præsentationen af dem er også direkte og går lige til sagen. Denne ligefremme tilnærmelse og vor præsentation af evangeliet gør eksistensen af alle de planer eller påfund eller projekter eller opfindelser eller intriger af enhver slags, hvormed umistænksomme undersøgere kan blive bragt ind som medlemmer af Kirken uden at de i virkeligheden ved hvad de gør eller uden at have uøvet deres egen absolutte handelfrihed, til skamme.

Lad os stoppe op et øjeblik og tænke på, hvad en ung missionær må udføre, før han leder den nyomvendte ned i dåbens vande. Han må først lære ham visdomsordet, og det betyder at lære

ham i praktisk talt alle tilfælde at opgive de vaner, som han har haft hele livet og faktisk leve et nyt liv, og få undersøgeren til at forpligte sig til at overholde denne befaling fra Herren fra den tid han bliver døbt og til Herren kalder ham hjem.

Vi beder ham om at reformere sit liv med hensyn til overholdelse af søndagen. Vi lærer ham, at søndagen — sabbaten — er en hellig dag. Herren har foreskrevet sine børn, hvad man bør gøre og hvad man ikke bør gøre på sabbatsdagen. Og her kræves det igen af den nyomvendte, at han i mange tilfælde må opgive den ugentlige aktivitet, som han altid tidligere har set frem til — en fridag, snarere end en helligdag.

Vi lærer ham tiendeloven, som den er åbenbaret af Herren til sine børn i disse sidste dage, noget han ikke har været vant til i fortiden, og her er det igen obligatorisk for missionæren at kræve af dåbskandidaten, at han strengt overholder tiendeloven, og resten af sit liv beregner en tiendedel af sin indkomst til Herren.

De omvendte belæres om at leve værdigt så de kan holde Guds præstedømme. De belæres fra begyndelsen om, at de efter deres dåb vil blive indført i præstedømmet. De vil få det aronske præstedømme og senere det høje eller det melkisedekske præstedømme. For at være værdige til denne fremgang i Kirken, må de så strengt som det er muligt overholde Guds love og befalinger.

Så bliver de også belært om og får at vide og får indprentet i deres sind den kendsgerning, at når de først er medlemmer af Kirken, har de pligt til at hjælpe med til at udbrede evangeliet til deres venner og naboer. Kort sagt, være beredt til at sige ja til hvert kald i præstedømmet, som de får, akkurat ligesom disse fine mænd og kvinder, som i dag er blevet kaldet til tjeneste, så villigt har sagt ja. De, som er blevet afløst og har fået andre stillinger, akcepterer forandringen med den samme slags loyalitet og hengivenhed, som de tidligere har vist i arbejdet.

Når De overvejer disse og mange andre uomtalte kendsgerninger, må De standse og stille Dem selv dette spørgsmål: »Hvorledes kan min eller Deres nittenårs søn gå ud i en fremmed verden, mange af dem til et fremmed land, hvor der tales et fremmed sprog, og næsten med det samme opdage, at de rører en fuldkommen fremmed liv på en måde, som næsten er ud over al forståelse og ganske sikkert ud over menneskets magt?«

Tag disse store reformatorer, disse store evangelister, som gennem deres reklame eller på anden måde er i stand til at tiltække store skarer af mænd og kvinder. Hvad er deres endelige resultat? De søger ikke at forandre et menneskes levestil. De er lykkelige, når de kan få manden eller kvinden til at bekende, at Jesus er Kristus, den Levende Guds Søn, og når de har fremsat denne bekendelse, så er det nok. Ingen organisationer, ingen krav, ingen forpligtelser af nogen slags! Det er lærde mænd — mænd, som, antager jeg, er lige så strålende som noget andet menneske i verden. De er modne, og jeg heder Dem standse op og lejlighedsvis, når De har dette missionærarbejde i tankerne, tænke over forskellen mellem de resultater, der er opnået hos dem, der er omvendt til vor Kirke, og dem, der er omvendt til disse store bevægelser, lige meget hvor fine, hvor elegante, hvor prisværdige de kan være.

Det er nemlig for mig intet mindre end et mirakel at få mænd og kvinder, modne, meget ældre end missionærerne, til at underkaste sig disse unge mænd og blive døbt af dem. Dette indebærer en alvorlig sag. De normale gennemsnitsborgere ville kun gøre dette på ét grundlag eller på én basis, og det er, at de i deres hjertes har modtaget et vidnesbyrd fra Gud om, at denne unge ældste har fået Guds præstedømme overdraget af dem, som har myndighed til at forkynde evangeliet og forrette dets ordnanser. Ellers ville det de gor være spot. Det kan ikke antages, at 54.000 folk i år (1961) i alle de lande i verden, hvor vi har missionærer, ville have tilladt sig at gå gennem denne formalitet uden noget godt formål. Det kræver noget arbejde, det kræver en god del dydmyghed. Med mindre de var overbevist om og omvendt til den kendsgerning, at de i denne unge missionær havde fundet Guds magt lovmæssigt sikret til at forrette i evangeliets hellige ordnanser, ville de ikke gøre det.

Det har interesseret mig, fordi i mere end ét land er der blevet rejst følgende spørgsmål mere eller mindre officielt: Kan en nittenårs ung mand være en forkynder af evangeliet? Er vi

berettiget til som en regering at overdrage ham de begunstigelser, som indebærer i den status en forkynder af evangeliet har? Og de siger nej. En nittenårs ung mand kan umuligt være en forkynder af evangeliet. Han har ikke studeret. Han har ikke gennemgået skolen. Han er ikke moden.

Hvad betyder nu dette? Han er ikke lærd i den betydning som menneskene mener. Hvis de standse op, som disse 54.000 nyomvendte er standset op, og tænkte over det og bad og modtog et svar på deres bønner, ville de vide, at Herren er i stand til at udgyde velsignelser her på jorden gennem en nittenårs ung mand så vel som gennem en ældre mand, at en af betingelserne ikke er, at han er fordybet i menneskelig lærdom, men at han er i harmoni med vor himmelske Faders Ånd.

Jeg må ikke tage for megen tid, men jeg kan ikke sætte mig uden at give Dem et eller to eksempler på, hvad der foregår i verden i dag, for at vise min tanke, som er, at vi omvender ved hjælp af Ånden, og den eneste dyd ved den plan, som vi nu har i brug ud over verden, er, at det er den enklest mulige præsentation af evangeliet, som vore startede missionspræsidenter har været i stand til at udarbejde i missionsmarken, den mindst sandsynlige til at påvirke menneskes sind eller fornuft — i virkeligheden så enkel, at den ikke kan have nogen indvirkning på menneskene i verden, med mindre der er en højere magt, der rører deres hjerte og bringer omvendelse til deres sjæle.

Jeg er ved min tilknytning til missionærarbejdet blevet mere og mere overbevist om, at de fleste folk bliver rørt af Herrens Ånd ved den lejlighed, hvor de første gang er i kontakt med missionærerne. Ellers ville de ikke invitere missionæren til at komme tilbage gang efter gang for at de kan blive belært om evangeliet og blive bragt nærmere og nærmere og til sidst i dåbens vande.

Broder Brossard fortæller os historien om femogtyve omvendelser i Frankrig. I sandhed, det var ikke nogen forud lagt plan, som bragte disse omvendelser i stand. Der var en officer i hæren i Algeriet, og medens han var der i sit lands tjeneste, fik hans kone en baby, og den døde. Den var ikke døbt i sine forældres kirke, de tror på barnedåb, og derfor nægtede kirken familien en kirkelig begravelse for barnet. Jeg vil ikke gå i enkeltheder, men vi havde en ven af broder Brossard og missionærerne (og jeg gætter på, at de er venner af os alle), som henledte den fortvivlede moders opmærksomhed på missionærerne, og de gik ind på familiens bøn og afholdt begravelsen, og

disse femogtyve dåbshandlinger kom som et resultat af dette, alle fra en enkelt gruppe. Jeg så efter dette tal, for jeg ønsker ikke at gå uden om kendsgerningerne, men denne gruppe er meget større end de femogtyve, og missionærerne er nu i færd med at undersøge resten af dem i evangeliet, og Præsident Brossard forsikrer os, at de femogtyve kun er begyndelsen til det, som vil komme ud af denne enkelte hændelse.

Og så har vi historien om en missionær, som gik over for rødt lys, og ved at gøre dette fik navn og adresse på trafikbetjenten og en indbydelse til at besøge ham i hans hjem. Betjentens straf, efter at missionæren var færdig med ham, var — hvad siger den Gode Bog? — »Gå bort og synd ikke mere.«

Vi har historien om to missionærer, som kom fra Zollingen i Tyskland, og som gik til borgmesteren for at give ham en Mormons Bog, blev venner med ham, og en regnvejrsdag, da han så dem fra sin bil, kaldte han på dem, for at de skulle komme og køre med ham i bilen. Han ønskede at køre dem til Byrådet og præsentere dem officielt for denne høje forsamling.

Og to missionærer i Hamburg gik til politichefen for at præsentere sig og fortælle deres historie, og resultatet var, at han gav dem sit kort og sagde: »Jeg ønsker, at I skal vide, at I frit kan sætte jer i forbindelse med mig, hvis I har nogen som helst vanskeligheder, eller der er noget jeg kan gøre for jer, min vogn skal så være hos jer i løbet af fem minutter.«

Det var allesammen nittenårs unge mænd, og jeg kunne blive ved og fortælle mange andre historier. Der var ikke noget disse unge mænd kunne gøre eller sige af sig selv, som kunne skabe disse mirakuløse resultater, men den første kontakt var nok til at åbne døren til fremtidige kontakter. Det er den måde Herrens værk går frem på. Er det ikke vidunderligt at være klar over, at de gamle profetier er ved at gå i opfyldelse. Hvor sandt er det ikke at en sten er hugget ud af et bjerg uden menneskehænder og ruller fremad og vil opfylde jorden. Næsten alle de profetier vi har i det Gamle og det Nye Testamente angående de sidste dage, passer i vort program og giver os det nøjagtige, rette svar på de denne forespørgsel angående de vidunderlige resultater, der ledsager vore missionærers arbejde. De arbejder med og gennem Ånden, og lad mig sige dette til jer mødre og fædre, vi elsker jer, og vi påskønner jeres loyalitet, og vi påskønner jeres sønners og dotres arbejde. Vær ikke bekymrede for jeres sønner

og døtre i missionsmarken. Det gør ingen forskel, hvem deres missionspræsident er. Så længe de gør deres pligt, opmuntrer af deres forældre til det, er de i Herrens hænder, og Han har lovet at tage vare på dem, og Han er bundet af disse løfter. Jeg kan ikke tænke mig noget mere vidunderligt i hele verden end at have den absolutte forvisning om, at Guds Ånd er med jeres sønner og døtre i missionsmarken for at beskytte dem, bevare dem, in-

spirere dem til at udføre en gerning, som ingen på denne jord kan udføre, med mindre han har den bemyndigede magt fra Gud til at gøre det.

»Og den, der går ud og prædiker dette riges evangelium og er tro i alt, skal ikke blive træt i sit sind eller blive formørket, ej heller skal han blive træt på legeme, lem eller led; og ikke et hår fra hans hoved skal ubemærket falde til jorden. Og han skal ikke hungrer eller tørste.

Og den, som modtager jer, hos ham vil jeg også være; thi jeg vil gå foran jer. Jeg vil være på jeres højre og venstre side; min Ånd skal være i jeres hjertes og mine engle rundt omkring jer til at styrke jer.« (L. & P. 84:80, 88).

Gud velsigne os alle og velsigne missionærerne. De ser hen til os i dag efter vejledning og opmuntring. Lad os give det til dem, beder jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

»At være eller ikke være...«

Digterne har stillet os vigtige spørgsmål i deres inspirerede værker. En af vore yndlings-salmedigtere spørger: »Hvem er for Herrens sag?« og den u dødelige skjald siger: »At være eller ikke være, det er spørgsmålet.«

Og det er det. Hver dag er en afgørelses stund, ja, i virkeligheden træffes der hver time på denne mange afgørelser. Hver eneste af dem påvirker vort inderste liv. Hver eneste hjælper med til at danne vor karakter og skabe vaner, som til gengæld vil udløse eller andre beslutninger, der skal træffes om andre ting.

»At være eller ikke være«. At være god eller ond, at dreje mod højre eller venstre, at gå sammen med en god gruppe eller en dårlig, at tage en smøg eller afslå den, at drikke eller forblive ædre, at betale vor tiende eller beholde pengene i vor egen lomme, at ære sabbaten eller vanhellige den »at overvære vore møder eller blive hjemme, at være ærlig eller uærlig, at være ren eller uren, at være lydlig eller ulydig, at opretholde vore ledere eller rive dem ned »at være venlig mod hustru eller ægtemand eller være grusom, at opdrage vore børn som vi burde, eller lade dem være uden vejledning, at leve op til vor bekendelse som Kristi følgesvende eller vende os fra den. At være en sand kristen eller ikke være det, det er det vigtigste spørgsmål i vort liv. Hvor står vi?

Gennem hele Skriften rejser dette spørgsmål. På næsten hver side bliver vi overalt til at være konsekvente, at

endende og holde ud til enden og blive frelst.

Den måde vi træffer vore afgørelser på vil naturligvis bestemme hvilken slags personer vi er, og vil derfor fastsætte vor kurs og bestemme vor endelige skæbne i den kommende verden.

»At være eller ikke være« vil udgøre forskellen på, om vi vil gå til det celestiale rige eller til et af de andre. »At være eller ikke være« vil afgøre, om vi vil blive lykkelige og velafbalancerede i dette liv, eller om vi vil komme på den forkerte hyld, være ulykkelige og dårligt indstillede.

Det kommer altså sammen af, om vi vælger rigtigt, af den handlefrihed, som Herren har velsignet os med. Naturligvis vil han ikke tvinge nogen ind i himlen, heller ikke vil Han tvinge os ind på nogen retning her. Vi er vore egne forvaltere. Vi træffer selv vore egne beslutninger.

Men hvorledes vil vi bruge dette valg? Vi træffer beslutninger. Selv det »ikke at beslutte« er en beslutning, thi hvis vi, som vi mener, ikke skrider til handling, driver vi afsted, og at drive afsted er en handling på sin egen måde og kan føre til ødelæggelse lige så sikkert som hvis man frivilligt vælger det onde.

Herren ønsker, at vi selv skal være beslutomme. Han håber, at vi ikke vil vakle, eller være ubeslutomme, eller drive med strømmen. Det var Ham, der selv sagde, at Han ville »spy ud af sin mund« nogle af de gamle, som hverken var stærke, eller klogt

Gud venter, at vi skal tage standpunkt for det rette, og at tage et standpunkt vil sige at gøre noget ved det. Det betyder, at vi vil stå for lydlighed, for retfærdighed, for en ren levevis, for at følge Kirkens orden og understøtte dens ledere. Det betyder, at vi vil tage standpunkt for sømmelighed i vort samfund. Det skulle hjælpe os til at bekæmpe forbyrdelse, at påberåbe os lovens håndhævelse, at afskaffe ungdomskriminalitet »at fjerne fra vore avisstader den pornografiske litteratur, som fylder sine læsers sind med alle slags dårlige tanker, som fører til lige så dårlige handlinger.

At være ubeslutom og at drive med strømmen er blot at overgive sig til fjenden, for han vil ikke holde op med at kæmpe, han vil ikke hvile på sine laurbær. Onde mennesker er energiske i deres begærlighed. De vil endog slå ihjel for at få, hvad de ønsker. Så hvis vi undlader at tage et standpunkt, gør vi lige hvad de ønsker vi skal gøre. Vi hejser det hvide flag, overgiver os, og overlader valpladsen til dem.

På den sidste dag vil Herren foretage en stor udskillelse. Han vil skille »fårene« fra »bukkene«. Til dem, som tager standpunkt for Ham, vil Han sige: »Kom hid, min Faders velsignede! Arv det rige, som har været jer beredt fra verdens grundvold blev lagt.«

Til dem, som undlader at indtage dette standpunkt, vil Han sige: »Gå bort fra mig, I forbandede! til den evige ild...« (Redaktionel artikel fra

[[script News, 23, feb. 1964]]

Månedens SPØRGSMÅL

Af Joseph Fielding Smith, præsident for De Tolv Apostles Råd

Dåb for Frelserens komme i kodet.

Spørgsmål:

I vor diskussion om evangeliets principper rejstes det spørgsmål, hvorfor dåb til syndernes forladelse er omtalt i Mormons Bog som ordinanse, som nephiterne praktiserede fra Nephis dage til slutningen af deres historie, det vil sige fra 600 år før Frelserens komme, medens der i Bibelen ikke omtales dåb til syndernes forladelse for Johannes Døberens komme. Det synes os, at hvis dåben var en ordinanse, der krævedes af folk før Johannes's tid, ville der sikkert være nogen henvisning til, at dette var en skik. Det var nogles synspunkt, at dåben var noget, der hørte til Jesu og Johannes's uddeling og en ordinanse, som blev givet Israel ved åbenbaring i Johannes Døberens dage. Vil De klare dette spørgsmål for os?

Svar:

Det er rigtig, at i oversættelserne af bøgerne i Det gamle Testamente er dåbens ordinanse ikke klart defineret som en ordinanse i evangeliet. Imidlertid opdager vi i Mose skrivelser, der findes i Den Kostelige Perle, at dåben var en af de første befalinger, der blev givet til Adam, efter at han var drevet ud af Edens Have. Vi læser i Mose Bog, at efter at Adam og Eva var drevet ud af Haven, blev de instrueret af en engel, som lærte dem nødvendigheden af omvendelse og syndsforladelse, og at Frelseren til rette tid ville komme for at sone for deres overtrædelse.

I denne instruktion finder vi følgende:

«På grund af overtrædelse kom faldet, hvilket fald bringer død, og efter som I blev født til verden af vand og blod og ånden, som jeg har dannet, og blev af støvet en levende sjæl, så må

I også fødes på ny i himmeriges rige af vand og Ånden og renses ved blod, ja, blodet af min Enbårne, for at I kan blive helliggjort fra al synd og nyde det evige livs ord i denne verden og evigt liv i den tilkommende, ja, uødøelig herlighed.

Thi ved vandet holder I budet, ved Ånden er I refterdiggjort, og ved blodet er I helliggjort;

derfor er den givet jer for at forblive i jer; den er himmels vidne. Talsmanden, den uødøelige herligheds fred, al sandhed, den, som fremskynder og levendegør alt, som ved alt og har al magt i overensstemmelse med visdom, barmhjertighed, sandhed, refterdighed og dom.

Og se, nu siger jeg dig: Dette er frelserplanen for alle mennesker ved min Enbårnes blod, han, som skal komme i tidens midte.

Og se, alle ting har deres lignelse, og alt er skabt til at bære vidnesbyrd om mig, ja, både de ting, som er time-lige, og de ting, som er åndelige, det, som er i himmelen oventil, og det, som er på jorden, og det, som er i jorden, og det, som er under jorden, både oven-til og nedentil, alt bærer vidnesbyrd om mig.

Og det skete, da Herren havde talt med Adam, vor fader, at Adam råbte til Herren, og han blev ført bort ved Herrens Ånd, og han blev ført ned i vandet og sænket under vandet og bragt op af vandet.

Og således blev han døbt. Og Guds Ånd dalede ned på ham, og således blev han født af Ånden og blev levendegjort i det indre menneske. (Moses 6:59—65).

Et af de ansvar, som Herren har lagt

på medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, er, at de skal undersøge skrifterne og oplagre et fond af kundskaber, ellers kan de ikke have den Helligånds vejledning, til trods for, at de er blevet døbt og har fået hånd-pålægelse. De, som er uvidende om evangeliets sandheder og ukendt med de lærdomme, som Herren gav til fædrene, kan ikke have Herrens Ånds vejledning. Sådanne mennesker er åbne for fristelser og bedrag fra onde, samvittighedsløse sjæle og er i alvorlig fare for at blive ledet til dårskab og på forbudne veje, fordi de ikke har nogen grundvold i den tro, de skal bygge på.

Det er ganske rigtig, at Bibelen, som den er kommet ned til os, har meget lidt at sige om dåb i Det gamle Testamente. Og dog er der skriftsteder i Mose skrivelser og de gamle profeters, som klart viser for den fromme studerende, at dåben var et princip, som blev praktiseret i alle det gamle Israels dage. Da Salomons tempel blev bygget, læser vi om en »støbt sø, ti kubiks fra den ene kant til den anden, den stod på ryggen af tolv udskårne okser. Denne font, eller bronzesø, blev ikke brugt til dåb for de døde, for der var ingen dåb for de døde før efter Herrens opstandelse. Det er et logisk vovestykke at sige, at den blev brugt til dåb af de levende til syndernes forladelse.

Det er en velkendt kendsgerning, som er anerkendt af folk, der efter Bibelen har studeret det gamle Israels lærdomme og skikke, at dåben var en ordinanse, der blev udført i det gamle Israel som fuldt vidnesbyrd om Herrens ord, som det er åbenbart i Mose skrivelser i Den Kostelige Perle.

Joseph Fielding Smith.

Genealogisk Forening

Populær undervisning i genealogi

Populær undervisning i genealogi

I Kirken og i verden ude omkring er genealogi nu næsten ved at få, hvad der tilkommer den. Den bliver ikke længere betragtet som en hobby for de gamle og de pensionerede. Dens ivrige tilhængere, omfattende de unge, de midaldrende og de ældre, udarbejder anetavler og familieskemaer, korresponderer med slægtninge for at få genealogiske oplysninger, søger gennem et endeløst antal bøger og microfilms i en søgen efter deres forfædres optegnelser og livshistorier.

Dette er blot de første svage nuancer i daggrønt på genealogiens større dag.

I 1894, da Kirkens Første Præsident-skab, adskillige af apostlene og nogle få andre mødtes og organiserede The Genealogical Society of Utah, forkyndte de, at et af dets hovedformål ville blive »undervisning i udbredelsen af oplysninger angående genealogiske sager.« Dette var en mild, men vigtig udtalelse. Det er tvivlsomt, om de på den tid blot drømte om den umådelige udbredelse dette undervisningsprogram til sidst ville få. Nu, halvfjerds år senere, begynder det fulde syn af et Kirken omfattende — endog verdensomspændende — program med at undervise folk overalt i hvorledes de skal søge efter deres forfædre, at gå op for os.

Kirkens autoriteter definerer tydeligt dette arbejde som en vigtig pligt for præstedømmet. De påpeger, at hver eneste bærer af præstedømmet er under en hellig forpligtelse til at søge efter og blive beseglet til alle sine forfædre og deres familier. Som Præsident Brigham Young så eftertrykkeligt sagde: »Dette præstedømme skal gøre det. Dette præstedømme er til dette formål.« Derfor er der behov for intensiv træning i genealogi.

1. Hvorfor må vi undervise i genealogi?/?

A. Her er nogle kendsgeneringer: Vi har gennem åbenbaring fået befaling

til at spore vor slægt så langt vi kan, og at blive beseglet til alle vore forfædre. Herren befaler os aldrig at gøre noget, som er umuligt. (1 Nephi 3:7). Han har sørget for en rigdom af optegnelser, som nu er tilgængelige i bøger, manuskripter og films. Enhver sidste gænge hellig bør gøre brug af disse tilgængelige optegnelser.

B. Her er nogle ofte gentagne genealogiske *vildfarelser*: Kun meget få udvalgte personer med særlige talenter kan nogensinde lære at blive effektive genealoger. Det er umuligt at prøve at undervise 2 millioner folk til at blive effektive genealoger. Direkte afstamning kan ikke bevises meget langt tilbage. Ingen optegnelser blev ført angående min familie, som var almindelige borgerlige. Jeg har allfor travlt med andet arbejde i Kirken til at lave min genealogi. Jeg bør først og fremmest tage mig af de levende. Efterforskningsarbejde er allfor kostbart. Dette kan vente til Tusindårsriget. Til sidst vil regnemaskinen gøre alt mit efterforskningsarbejde for mig.

Alt dette er usunde og uholdbare meninger eller kætterier, som er beregnet til at bedrage Kirkens medlemmer og føre dem på vildspor.

2. Hvad skal vi undervise i?/?

At samle antagelige familie-optegnelser, omfattende alle efterkommerne og alle forfædres familier. At samle optegnelser om efterkommerne af forskellige forfædre. At få fat i eller skaffe billeder, historier og beretninger om dem, som kan vise deres karakter. At kende de forskellige hjælpemidler, der eksisterer, og hvorledes de bedst kan benyttes. At lære at læse og forstå de hjælpemidler, der er tilgængelige. At opnå færdighed i at tyde og vurdere optegnelserne. At blive erfaren i at bedømme, hvornår nedstamninger i lige linie er bevisst gennem iøjnefaldende beviser. At være i

stand til at revidere familie-optegnelserne for at være sikker på, at alle ordnanserne til ophøjelse er udført, herunder beseglingerne. At fungere på virksom måde i familieorganisationerne for at undgå duplikat af tempelordinanser, og unødvendig gentagelse af efterforskningsarbejde.

3. Hvorledes kan vi bedst undervise?/?

En af Kirkens allervigtigste pligter er at undervise Kirkens medlemmer i disse ting. For øjeblikket har vi i den danske mission mulighed for at lære om genealogi i de *Genealogiske Foreninger*, der er organiseret i de fleste grene I enkelte grene findes der desuden genealogiske klasser under Søndagsskolen, og i København er der netop oprettet en genealogisk klasse for de unge. Vi opfordrer indtrængende søskende til at komme til moderne i disse genealogiske foreninger og få instruktioner både i det åndelige arbejde, der ligger til grund for arbejdet med de døde, og i det rent praktiske arbejde, der er nødvendigt, for at vi kan udføre arbejdet for vore kære afdøde i templerne.

4. Hvorfor er dette undervisningsarbejde så vigtigt og presserende?/?

Dette er det store sidste dages værk, og under hele Tusindårsriget vil det blive det vigtigste arbejde i verden. Desuden bliver vi af Guds Profet indstændigt opmuntret til at udføre dette arbejde nu og får at vide, at tiden er kort for os til at udføre det, før Frelseren kommer for at herske og regere.

Som Jakob så rigtigt skrev: »Altså når man ved, hvad der er det rigtige, og ikke gør det, er man skyldig i synd.« (Jakob 4:17).

Vi er ansvarlige overfor Gud og vore kære afdøde for den brug vi gør af de vidunderlige anledninger vi har til at udføre dette store værk.

Hjælpeforeningen

Hjælpeforeningen

Højdepunktet for Hjælpeforeningen i den forløbne måned må vel siges at have været str. Aleine M. Youngs besøg. Denne søster er medlem af generalbestyrelsen og har været det i mange, mange år. Med så mange års erfaringer bag sig er det jo ikke mærkeligt, at str. Young var så velbevandret i Hjælpeforeningens hele struktur og taktik. Og dog var det ikke det, men hendes smittende begejstring, der tog os mest. En sådan begejstring bygger på et urokkeligt vidnesbyrd om Jesu Kristi Kirke og Hans Evangelium, og den vedligeholdes gennem fortsat, aldrig svigtende arbejde for

den Hjælpeforening, der er en del af Hans Kirke.

Lad os derfor, søskende, alle som en, slutte op om Hjælpeforeningen. Den er for os alle, lige fra vi fylder 18 år og til vi ikke kan mere. Er vort vidnesbyrd ikke stærkt nok til, at vi også kan »ofre« tid på den, så skal det nok blive det, hvis vi vil gøre forsøget. Der er alle de hjælpeskilder tilstede, som en kvinde har brug for under sin udvikling her på jorden.

Vi siger str. Young så mange tak for hendes besøg, og vi beder, at det må være lykkedes for hende at tænde blot så meget som en gnist af den begej-

string, hun selv var i besiddelse af, hos os.

Vi siger også tak til *alle*, der på en eller anden måde var med til at gøre besøget til en glæde for str. Young. Lad os fortsætte i hendes spor, dermed glæder vi hende mest.

Hovedbestyrelsen vil gerne ønske alle søstre en rigtig god sommerferie, og vi beder jer huske på, at »Djævelen holder ikke ferie!« Støt Hjælpeforeningen så tit, I har mulighed for det — også i ferien!

Inger M. Rasmussen.
Hovedbestyrelsen.

Fra søster Youngs besøg i København

Søster Young sender de kærligste hilsener til alle søstre i den danske mission med en hjertelig tak for den smukke erindringsgave.

Hjælpeforeningens opgave ved verdensudstillingen i New York

24.—25. juni 1964

Ligesom Kirken er vokset ud af ørikenen, siden den i 1830 blev organiseret, således er Hjælpeforeningen under præstedømmets ledelse vokset med. Når Evangeliet er blevet bragt til de forskellige nationer, folkeslag, tungemål og folk, er den guddommeligt organiserede forening for kvinderne — Hjælpeforeningen — også blevet dannet, så den kan udføre det arbejde, som Kirken tillæder Kirkens kvinder.

Med den drivkraft, Hjælpeforeningen idag får gennem de inspirerede planer om værkets fremskyndelse, bevæger den sig som præstedømmets ledsagende organisation frem i samme tempo med udvidede programmer. Dens Syngende Mødre har vundet bemærkelsesværdig anerkendelse inden for mange dele af Kirken, men ingen større end Det internationale kor af Syngende Mødre, som i 1961 forenede sangere fra Utah med sangere fra De britiske Øer under str. Florence J. Madsens ledelse. Nu skal der gives koncerter af de Syngende Mødre ved Verdensudstillingen i New York om eftermiddagen den 24. og 25. juni under Generalbestyrelsens

direktion. Alle de syngende mødre kommer fra New York, New Jersey, Boston, Philadelphia, Washington og Potomac stave. Mrs. Ellen Nelson Barnes, koreleder for Hjælpeforeningen i Washington stav, vil lede de to koncerter. Dr. Florence Jepperson Madsen, formand for Generalbestyrelsens musikkomité, vil sammen med Mrs. Barnes fremføre koncertens numre. Mrs. Barnes og Mrs. Madsen har begge taget eksamen ved New Englands musikonservatorium og de er begge erfarne dirigenter for Syngende Mødres kor. Denne aktivitet er en ny form for Generalbestyrelsen at arbejde på, idet hovedansvaret her er placeret på en geografisk enhed af Kirken. To koncerter vil finde sted på hver af eftermiddagene den 24. og 25. juni i Verdensudstillingens Pavillon. For de medlemmer af Hjælpeforeningen, som har lagt plan om at tage til udstillingen med deres familier, synes det gunstigt at besøge udstillingen på et tidspunkt, hvor de kan inkludere disse to dage.

Medlemmer af Hjælpeforeningen vil være værtinder ved afdelingen: Bedre levestandard, som findes i the Women's

Hospitality Center (det er noget med kvindelig gæstfrihed) under ledelse af Anna Stohl Cannon i ugen 22.—27. juni. Den 24. juni er blevet afsat som »Hjælpeforeningens Dag« i denne Bedre levestandard-afdeling, og her vil Hjælpeforeningens Generalpræsidentskab modtage gæster af national og international berømmelse. Afdelingen vil virke som officielt hovedkvarter for nationale og internationale kvindeorganisationer. Kolonien Williamsburg står for den indre dekoration af dette rum på 5.000 kvadrattod (ca. 435 m²), der er afsat til denne afdeling.

Præsidentinde Belle S. Spafford er medlem af Bestyrelsen for Kvindernes rådgivende Forsamling for Verdensudstilling i 1964—65. Hun arbejder også under direktion af Verdensudstillingens komité for vor Kirke.

Det er vort håb, at Hjælpeforeningens søstre alle vegne og alle vegne fra vil samles om Verdensudstillingen den 24. og 25. juni og glæde sig over de Syngende Mødres koncert.

Marianne C. Sharp.

TILHØRERENS ROLLE

»Som taler ved jeres møde her idag har jeg pligt til at holde den tale for jer, som jeg har forberedt til jer. Men I har også en pligt.« fortsatte taleren, »Det er jeres ansvar at lytte, tilegne jer stoffet og anvende det. Hvis I nu bliver færdige med at lytte, inden jeg er færdig med at tale, så ræk jeres hænder op, så standser jeg.«

Disse ord virkede som en trylleformular. Over for sådan en udfordring måtte folk sætte sig til at lytte, og de blev ikke færdige før taleren. Selvfølgelig, at de virkelig gav sig til at lytte, gjorde, at de fik noget ud af talen.

Tilhørers rolle er mindre dramatisk end talerens, men den er afgjort lige så vigtig. Når vi taler, fremkommer vi kun

med det, vi allerede ved; men når vi lytter er der mulighed for, at vi kan lære noget nyt.

Af Caroline Eyring Miner's

»En lykkelig kvindes

forårstanker«.

Vi giver i denne måned blomster til
søster GERTI ANDERSEN

ANVENDELSE

Louise Murray

Tre kvinder gik ud for at handle. Alle tre købte sig en veludstyret sykurv. Den første af kvinderne tog sin med hjem, satte den tilside til fremtidig anvendelse og fortsatte så med sit daglige arbejde. Hun blev så optaget af den daglige rutine, så hun snart glemte sit indkøb og aldrig tog den frem og anvendte den.

Den anden kvinde tog også sin kurv med hjem, satte sig og beundrede den. Hun sad og betragtede de smukke farver trådruellerne havde, de skinnende nåle, de smukke knapper og den skarpe saks. Hun tænkte forventningsfuldt på alle de smukke ting, hun nu skulle sy:

moderne kjoler, broderede duge, forklæder til basarerne og mange, mange andre artikler. Men hun dagdromte så længe, at hun aldrig fik tid til at udføre de ting, hun havde tænkt sig, før det var tid at tage sig af andre opgaver.

Den tredje kvinde tog sin sykurv med hjem og satte sig til at bruge den. Små tæer blev holdt varme på grund af hendes hurtigtflyvende stoppenål; hendes taknemmelige ægtemand så, at der var syet knapper i hans skjorte og flippen var blevet repareret. På grund af sin flid havde hun et yndigt hjem med smukke gardiner, nydeligt sengelinned og dækketøj og mange andre ting, der

voksede frem under hendes hænder. Selv følte hun tilfredsstillelse ved at have fuldført noget, fordi hun gjorde brug af de redskaber, hun havde anskaffet sig.

Hvilken af disse kvinder kan vi sammenligne os selv med, når vi kommer til Hjælpeforeningen og lytter til lektion? Kommer vi og lytter — og glemmer? Kommer vi og lytter — og sætter os til at spekulere? ELLER kommer vi og lytter og *anvender de evangeliske sandheder*, vi hører om, i vort liv, hvorved vi ikke blot oplyser vort eget liv, men også deres, vi færdes iblandt?

Til STJERNEN's abonnenter

Til halvårsabbonenterne!

Har De husket at forny Deres abonnement for 2. halvår? Hvis ikke, så gør det i dag.

Til dem, der flytter!

Husk at melde flytning i god tid til STJERNEN.

Vi får hver måned en del STJERNER retur med påskriftet: »Flyttet, hvorhen vides ikke«, eller »Ubekendt efter

adressen«. For ikke at risikere standsning af bladet eller i bedste fald forsinkelse beder vi Dem melde flytning i så god tid, at vi kan sende bladet til den rigtige adresse, så snart De er flyttet. På forhånd tak!

DEN DANSKE STJERNE

1963

er nu kommet fra bogbinderen, og de abonnenter, som endnu ikke har betalt for indbindingen, bedes venligst indsende beløbet, kr. 20,00, hvorefter bogen skal blive dem tilsendt.

Vi har ladet indbinde nogle ekstra eksemplarer, som kan købes til abonnementsprisen, kr. 25,00, plus prisen for indbinding, kr. 20,00, ialt kr. 45,00. De findes i farverne rød, blå, grøn, sort og brun, og ved bestillingen bedes farve venligst anført.

Betalingen sker lettest og billigst ved indsendelse på postgirokonto 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Dalgas Boulevard 164, København F. **Husk altid på talonen til venstre på girokortet at anføre nøjagtigt, hvad pengene er til.**

KRONET MED HERLIGHED

som findes på midtersiderne i DEN DANSKE STJERNE, begyndte i juni 1963.

Nye abonnenter, som kunne ønske at læse romanen fra begyndelsen, kan købe numrene fra juni til december 1963 incl. for ialt kr. 10,00, som enten kan sendes i anbefalet brev til DEN DANSKE STJERNE, Priorvej 12, København F., eller indbetales på postgirokonto 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Dalgas Boulevard 164, København F. **Husk på talonen at anføre, hvad der ønskes.**

nem parken, hvor de kunne sætte sig på en bænk under træerne.

Det var meget vanskeligt for den alvorlige onkel Jens og hans familie at le, og selv et lille smil blev sjældent set på deres ansigter; men her var én, som syntes at strømme over af lystighed – én, hvis ansigt lyste og strålede, som var hendes indre fyldt med solskin og lykke.

»Rakel,« sagde Henrik, »din fader har fortalt mig om dig.«

»Ja,« svarede hun alvorligt, »de tror, at jeg er en meget slet pige, men –«

»Se nu her, kusine, undskyldninger er ikke nødvendige. Jeg véd og forstår.«

Han gav hende nogle spørgsmål angående hende selv, hvilke hun besvarede åbent og frit. Derefter fortalte han hende om sig selv, hvilket først fik hende til at stirre forbavset på ham. Han omtalte sine erfaringer i Norge, sin rejse mod vest og den egentlige hensigt med hans besøg i Minnesota. Hun hørte på hans fortælling, skiftevis med smil og tårer, eftersom hans oplevelser rørte hendes hjerte. De sad således for en lang tid, upåvirket af fuglenes kvidren ovenover dem, og de forbipassende eller den hurtigt svindende dag. De gik hjem gennem de oplyste gader, og det var sent på aftenen, da han sagde godnat til hende ved lågen.

Den næste dag havde Henrik en samtale med onkel Jens, der endte med, at onkelen med et smæk slog den åbne bibel sammen, hvori han havde læst, og i ubehersket vrede beordrede sin nevø ud af huset. Henrik prøvede på at berolige sin onkel, men det var forgæves, hvorfor han tog sin hat og gik.

Den samme aften mødtes Rakel og Henrik igen, og atter sad de på en bænk under træerne i parken. Endnu en gang førtes de bort fra alle de ydre forstyrrelser og drøftede de vigtige ting, der fyldte deres hjerter og tanker.

»Jeg bliver her nogle få dage længere,« sagde han til sidst, »fordi jeg må lære dig lidt bedre at kende, og så må vi tale

nærmere sammen om vore planer. Jeg vil da rejse tilbage til Norge. Om nogle måneder kommer jeg tilbage, og vi to vil så rejse til Vesten, hvor templerne er, og der begynde vort store arbejde – det arbejde, som Herren har kaldet os til at udføre. Hvad siger du til det?»

»Tak,« svarede hun blot, og med sit sædvanlige smil: »Jeg vil være rede.«

XIV.

»Sønderriv eders hjerte og ikke eders klæder, og vender om til Herren, eders Gud; thi han er nådig og barmhjertig, langmodig og stor af miskundhed.« – Joel 3: 13.

Ved Henriks ankomst til Norge var høsten i fuld gang, og han tog ivrig del i arbejdet. Hans venner, hvoraf nogle forbavsedes over at se ham igen, spurgte ham, hvad han havde fundet i Amerika, og han besvarede deres spørgsmål åbent og sandfærdigt. Var han så ikke bleven overbevist om denne amerikanske religions værdiløshed? Nej, svarede han, hans tro var tværtimod blevet styrket. Selma var blevet noget mildere stemt imod ham, og han blev venligt modtaget i hendes hjem i Kristiania. Her traf han også Marie. Henrik behandlede hende som en veninde, med hvem han aldrig havde haft noget udestående. Da hun så ham tilbage igen, solbrændt og kraftig, men alligevel den samme skikkelige Henrik, da undredes hun, og ganske ubevidst blev hendes uvilje imod ham betydeligt forringet. Hun hørte med interesse på hans beretning om Amerika og hans slægtninge i Minnesota. Da han med øjensynlig begejstring talte om sin kusine Rakel, åbnedes tilhørernes øjne og øren. Han fortalte dem uden betænkning, hvad han havde planlagt, og hvad han og Rakel havde i sinde at udføre.

»Ja,« sagde han, »jeg kan se Herrens hånd i dette, at jeg fandt Rakel.« Marie havde en anden mening, men hun sagde intet. – »Det er altså så vidunderligt i mine øjne, og jeg er blot bedrøvet over, at I ikke kan se det!« Men de blev ham svar skyldig.

Henrik skrev ofte til Rakel, og de breve, som han modtog fra hende, overlod han som regel til Selma at læse og til Marie også, om hun var tilstede. De var enige om, at det var ypperlige breve. »Hun må være en livlig ung pige,« mente de.

»Det er hun,« bekræftede han; »den mest gudhengivne og livsglade pige, jeg nogensinde har truffet. Det ser ud som en selvmodsigelse, men det er det ikke.« Han forklarede dem dette nærmere, og de kunne ikke undlade at lytte til ham. Henrik forsøgte at opdage, hvad indflydelse han udøvede på de to kvinder. På Selma lagde han ikke mærke til nogen forandring, men det forekom ham, at Marie var ved at overvinde nogle af sine fordomme. Selma fortalte ham, at Marie elskede ham nu lige så højt som nogensinde, og at det ville knuse hendes hjerte, om han forlod hende.

»Men Selma dog,« udrød han, »jeg har aldrig forladt hende. Det var jo hende, som opløste vor forlovelse.«

»Hun kunne ikke godt handle anderledes; – men hun venter og vil vedblive at vente og håbe.«

»Det samme vil jeg gøre,« sagde han.

Samme efterår rejste Henrik igen til Amerika. På vejen mod vest gjorde han ophold i Minnesota, besøgte Rakel og tog hende med sig. I en af tempelbyerne kom de til at bo hos nogle af Henriks bekendte, og derpå begyndte de deres arbejde for deres afdøde slægt. Henrik havde en lang liste af navne, således at de havde fuldt op at gøre næsten hele vinteren. Da tre måneder var gået, spurgte han Rakel, om hun var træt og ønskede en ferie.

»Å nej,« sagde hun; »jeg tror, jeg kunne blive ved med dette arbejde hele mit liv. Det er ikke altid så let, men der er så megen fred og glæde forbundet dermed. Jeg tror, at englens er hos os, og jeg ønsker intet bedre selskab.«

Og således var disse to lykkelige i deres gerning. De sendte

breve hjem, der fortalte om den »herlige« tid, de tilbragte, og om det store arbejde, der udførtes. Da foråret kom, måtte Henrik rejse tilbage til Norge, medens Rakel blev tilbage for at fortsætte arbejdet. Han spurgte hende, om hun kunne ønske at tage tilbage til sin familie i Minnesota, men hun sagde nej, endnu ikke.

Efter sin tilbagekomst til Kristiania rejste Henrik en tur til Danmark for der at foretage genealogiske undersøgelser, der gav ham et godt udbytte. Den første juni var han atter tilbage i Nordal.

Det var St. Hans aften, klar og kølig. Henrik var i Kristiania og skulle tage del i et selskab, der havde besluttet at tilbringe aftenen på bakkerne udenfor byen. Marie var ikke med dem, og Henrik forespurgte om grunden.

»Hun er syg,« sagde Selma.

»Syg? Hvor er hun?«

»Hjemme. Jeg synes, du burde besøge hende.«

»Vil hun lade mig komme?«

»Ja.«

Henrik undskyldte sig fra selskabet og gik med det samme til Marie. Han fandt hende på verandaen, hvilende på en løjbænk. Lampelyset fra et åbent vindue åbenbarede et blegt ansigt, der bar præg af svære, åndelige kampe, og hvis udtryk var ganske forandret. Han tog tavs hendes hænder, hendes fingre bøjede sig om hans. Hun betragtede opmærksomt hans ansigt, og hendes øjne veg ikke fra ham. Da vidste Henrik, at han endnu elskede denne pige. Længe havde han forsøgt at glemme hende, prøvet på at rive kærligheden til hende ud af sit hjerte, prøvet på at tænke, at hun ikke var bestemt til ham. »Jeg vil ikke forsøge mere,« tænkte han; »for nu er jeg to gange blevet skuffet,« men nu gennemstrømmedes han af en følelse af dyb og inderlig kærlighed, der lod alt det forbigangne være glemt.

»Det bedrøver mig at se dig således,« sagde han, »hvad er der i vejen?«

»Jeg véd det ikke.«

»Véd doktoren det heller ikke?«

Hun rystede på hovedet med et svagt smil. »Sæt dig ned, Henrik, og lad mig tale lidt med dig,« sagde hun.

Han satte sig på en lav stol ved hendes side. Hendes moder betragtede dem gennem døråbningen, men hun kom ikke ud.

»Jeg vil bede dig tilgive mig,« sagde hun.

»Det har jeg gjort for længe siden.«

»Tak – hør nu. Jeg har opført mig stygt, ligefrem syndigt, forekommer det mig! Jeg har ikke været ærlig, hverken mod dig eller mod mig selv eller mod Herren – hvilket er det værste af det hele. Jeg forstod godt en del af det, du fortalte mig om det gengivne evangelium – det syntes at være så let at forstå; men min stolthed stod i vejen, og jeg ville ikke modtage lyset. Jeg skød det tilside. Jeg blev ved at sige til mig selv: Det er ikke sandt, uagtet jeg hele tiden vidste, at det var sandt. Det er den synd, jeg har begået.«

»Min kære –«

»Du husker nok den bog, du bad mig om at læse? Jeg læste den igennem, men jeg lod dig være i den tro, at jeg ikke havde læst den. Det er en dejlig bog, og hvert eneste ord er sandt. Måske du ikke tror mig, når jeg fortæller dig, at jeg flere gange har været til eders møder i Osterhausgade. En gang troede jeg, at du havde set mig. Jeg har ikke fundet noget at udsætte på dem, uagtet jeg i begyndelsen gik der for at finde fejl. Nu har jeg fortalt dig alt. Du siger, at du har tilgivet mig; men vil Gud gøre det?«

»Ja, Herren er barmhjertig.«

»Når jeg bliver bedre – hvis jeg bliver – vil jeg slutte mig til kirken, ligesom du har gjort. Det er den rigtige ting at gøre, er det ikke?«

»Ja.«

»Og må jeg så gå med dig dertil, hvor du og din kusine Rakel arbejder for de døde? Hvornår – – hvornår skal I giftes?«

»Giftes? Hvem?«

»Naturligvis du og din kusine Rakel. Skal I ikke giftes?«

»Nej, sandelig – det er en tanke, der aldrig er faldet mig ind.«

»Å, så må jeg igen have taget fejl. Tilgiv mig.« Hun lagde sig træt tilbage på puderne.

»Marie, når jeg skal gifte mig, da er det dig, jeg vil have til hustru. Jeg har sagt det før, og jeg har ikke forandret min mening det allermindste. Du skal være min, dersom du vil lade de en gang så lykkelige dage komme tilbage til os igen. Vil du?«

Hun bøjede sig frem mod ham. »Ja,« hviskede hun.

Efter at have talt sammen i en timestid, sagde Marie til ham: »Må jeg gå med dig til templet og der hjælpe dig med det arbejde, du udfører? Jeg tror, jeg kan hjælpe lidt til.«

I det øjeblik var det, ligesom sløret løftedes tilside, og Henrik så ligesom et glimt af den usynlige verden, så ind i forudtilværelsen. En klynge åndelige væsener stod i ivrig samtale, og han hørte en stemme besvare Maries spørgsmål.

»Ja, det tror jeg nok, men vi vil få at se.«

XV.

»En ven af mig er kommen til mig fra rejsen.« – Lukas 11:6.

Den næste gang, Henrik rejste til Bjergenes Dale i det fjerneste Vesten, fulgte Marie med ham. De blev viet i Templet, blev mand og hustru for tid og evighed formedelst præstedømmets myndighed. Denne begivenhed var en af de lykkeligste i deres liv. Rakel overværede ceremonien, og smilet på hendes ansigt var mere strålende end nogensinde.

Derefter hjalp Marie til med tempelarbejdet, således som hun havde ønsket. De tre arbejdede sammen, indtil Henriks liste af navne næsten var udtømt. Efter at have aflagt et særdeles behageligt besøg hos venner og bekendte, rejste Henrik og Marie tilbage til Norge og til Nordal. De ombyggede det gamle hjem på bakkeskråningen ved skoven og bosatte sig her, og årene gik, medens fred og lykke dvælede i deres hjem, og børnenes glade stemmer klang igennem værelserne eller i haven udenfor. De underviste deres børn om evangeliet, og

efterhånden som årene gik, kom flere af Henriks familie til at tro på sandheden og annammede den, og den sæd, der blev sået i ydmyghed, og som først kun gav ringe frugt, kom således til at give løfte om en rig høst.

En gang hvert fjerde eller femte år besøgte Henrik og hans hustru de hellige i Vesten og tilbragte nogen tid i templet. Dette var lykkelige dage for Rakel, der vedblev at bo alene uden at stifte intimere bekendtskab med nogen. Henrik var glad for at kunne drage omsorg for hendes timelige behov, således at hun kunne fortsætte sin livsgerning for de døde.

Rakel giftede sig ikke. I Minnesota havde en ung mand en gang interesseret sig for hende, men hun kunne ikke gengælde hans kærlighed og var derfor nødsaget til at afslå hans tilnærmelser. Rakel er meget vanskelig at blive fortrolig med, var den mening, som flere unge mennesker havde udtalt. Hun var altid glad og smilende, og dog ved nærmere bekendtskab åbenbarede der i hendes karakter en dyb, alvorlig understrøm, som forbavsende hendes beundrere i høj grad – for Rakel havde beundrere. Flere gange havde gode og oprigtige mænd været ved for alvor at gøre kur til hende, men hver gang havde en mærkelig, uforklarlig følelse holdt dem tilbage. Den unge kvinde var »villig« nok, men hvad kunne hun gøre? Der var uden tvivl en mand også for hende, men hun kunne ikke gå ud og lede ham op. Eftersom årene gik og med dem hendes ungdom og det ungdomsfriske udseende var hun ofte bedrøvet og sommetider hjertesyg. Ved sådanne lejligheder fik hun ikke fred, før hun havde udøst sit hjerte for sin himmelske fader og sagt: »Din vilje ske – men lad mig blive lykkelig.«

Efter en fraværelse på tre år besøgte Rakel sit hjem i Minnesota. Hun blev venlig modtaget. Hendes forældre var sikkert taknemmelige for, at hun var sluppet levende ud af disse »frygtelige menneskers« klør, som hun havde været iblandt. Hun kunne endnu smile og være glad, være mere overbærende og tålmodig end nogensinde og ikke lade sig fornærme af de spottegloser og sommetider ukvemsord, der blev rettet mod hende. Hun talte om evangeliet til dem, der ville høre på hende, og efter en tids forløb lagde hun mærke til, at hun gjorde

lidt fremgang. Hendes fader sagde til hende, straks da hun kom, at hun absolut ikke måtte »prædike sin religion« i hans hus; men sommetider glemte han sig selv og gav hende et eller andet spørgsmål, hvis besvarelse førte til en evangelisk samtale. Når det så pludseligt gik op for ham, hvad der foregik, plejede han at afbryde samtalen, sigende: »Det er nok. Jeg har jo en gang for alle sagt dig, at vi ikke vil have dine prædikener.« Rakel så da smilende på de andre, der ligeledes morede sig over faderens selvforglemmelse.

Under dette besøg blev den gode sæd sået, hvorfra Herren i sin egen tid lod opvokse en rig høst blandt Bogstad-familiens mange forgreninger.

Rakel mødte en dag i templet Signe Dahl Ames. Det var Rakels vane at lægge mærke til søstre, som var ukendte med arbejdet, for at kunne yde dem sin bistand. Signe havde ikke været i templet siden den dag, hun blev viet, og nu var hun kommet for at udføre noget arbejde for sin slægt. Rakel gik hen imod hende ude i forværelset og hilste venligt på hende.

»Jeg er søster Bogstad,« sagde hun, »hvad er Deres navn?«

»Bogstad, sagde De – jeg – mit navn er Ames.«

»Ja, Bogstad,« svarede Rakel, idet hun lagde mærke til den andens forundring. »Vi har ikke truffet hinanden før, har vi?«

»Nej, det tror jeg ikke. Det er intet almindeligt navn, og jeg kendte en gang en herre af det navn – det er det hele.«

»De er norsk af fødsel,« sagde Rakel.

»Ja.«

»Jeg er også norsk, og uagtet jeg er født her i landet, kunne det godt være muligt, at jeg hører til den samme familie, som De kender.«

»Jeg var en gang bekendt med Henrik Bogstad fra Nordal i Norge.«

»Det er min fætter. Vi har udført arbejde her i templet.«

Signe blev højlig forbavset. Rakel førte hende hen til et afsides hjørne, hvor de mere uforstyrret kunne tale sammen. I løbet af dagen fandt de flere gange lejlighed til at fortsætte samtalen, og den aften gik Signe hjem med sin nyfundne veninde.

Referat af distriktskonferencen i København

25. og 26. april

Distriktskonferencen i København begynde fredag aften og lørdag eftermiddag med møder for de forskellige præsidentskaber i distriktet omhandlende hjemmelærerprogrammet.

Første offentlige møde var lørdag aften.

Mødet, der blev afholdt, var i stedet for præstedømmets møde, og blev ledet af 1. rådgiver i missionen, Tom Asmusen.

Broder Asmusen bød velkommen, og sagde at mødet var helligt hjemmelærerprogrammet. Først blev der vist en film omhandlende dette program.

Efter denne meget inspirerende film forklarede Tom Asmusen en del praktiske ting om hjemmelærerprogrammet. Pres. Asmusen sluttede med opfordring til brødrene om at modtage dette nye program og det kaldt det var.

Derefter fortalte missionspræsidenten om hensigten med programmet, og om de krav, der stilles til de enkelte hjemmelærere. Sluttede med at fortælle om vigtigheden af programmet, og det ansvar det var for præstedømmet.

Tilstede: 185.

Kl. 19,50 var der koncert, som blev ledet af distriktspræsident Jørgen Ringheim, der efter nogle bekendtgørelser overgav tiden til lederen af distriktskoret, Jørgen Ljungström.

Efter åbningsbøn sang koret »Priser vor Gud«. Hans Brun fra Nordsjælland spillede en klaversolo, Chopin: Vals i As-dur. Derefter sang Amager grens kor »Lovsynger Herren«. Distriktskoret fortsatte med »Kristi indtog i Jerusalem«, og »Vildledte sjæl, som går«. Erik Andersen fra Nordre og Ældste Roger Sørensen spillede så på flygel og orgel »Kom hellige« og »Londonderry Air«. Bent Norrup sang en kantate af Bach, og den dobbeltkvartet fra Amager san, »For alle de små blomster«. Orla Knudsen fra Odense spillede på violon »Våren« af Grieg, og distriktskoret sluttede koncerten med »Battle Hymn of the Republic«. Tilstede var 458, heraf 65 kor-medlemmer i distriktskoret.

Efter koncerten var der salg af forskrifter, og underholdning, der bestod i et fremragende Road Show fra Centrum gren, og et skuespil fra Odense. Aftenen sluttede med bøn ved br. Bent Lindhardt.

Søndag:

Formiddagsmødet var ledet af 1. rådgiver i distriktet, Niels Johansen.

Syngende Mødre sang under ledelse af Gerti Andersen. Herefter var der forretninger ved missionen, der bl.a. bestod i at afløse det distriktspræsidentskab, der indtil nu havde ledet Københavns distrikt. Som nyt præsidentskab blev indsat: Præsident Orla Rasmussen, 1. rådgiver Jørgen Schmidt, 2. rådgiver Hans Billeskov Jansen, alle tre fra Nordre Gren. -

Efter forretningerne udtrykte missionspræsident Sørensen sin tak til det præsidentskab, der nu var afløst.

Primarybørnene sang derefter to små søde sange. Tre missionærer, der snart skal rejse hjem, talte hver et par minutter, og bar vidnesbyrd om kirken. Derefter var der tale- og sang-konkurrence, hvor der deltog unge fra hele distriktet. Efter konkurrencen talte Jørgen Schmidt, der først takkede for det gode samarbejde, der havde været i det gamle præsidentskab, og sagde at han var glad for at skulle fortsætte i det nye. Fortalte derefter en historie om en præst, der havde brugt episoden med Jesus, der stiftede stormen på det oprørte hav, til at sammenligne med menneskets tilværelse, og spurgte om det var rigtigt, at vi havde Kristus i bagstaven i livets skib. Er han blot et halmstrå vi klynger os til? Talte så om bøn, og sagde at vi skulle lade vort liv være en bøn, en hyldest til Kristus, evangeliet og Gud.

Herefter talte præsident Tom Asmusen, der fortalte om hjemmelærerprogrammet. Sagde at kredslærerprogrammet blot havde været en forløber for det program, vi nu skulle i gang med. Citerede forskellige ting fra håndbogen, skrevet af præsident David O. McKay. Vi skal lære at dele sorger og glæder med dem vi besøger. Vi skal være vor broders vogter. Familien er grundpilen i evangeliet.

Derfor skal præstedømmet gå ud og opbygge familierne ved at deltage i deres daglige liv, og besøge dem så ofte det måtte være nødvendigt. Sagde til slut, at dette program er et skridt videre på vejen mod fuldkommenhed, og at hvis vi følger det, vil vi opnå velsignelse og lykke.

Tilstede 486.

Om eftermiddagen afholdtes der funktionærmøder.

Kl. 17.00.

Eftermiddagsmødet var ledet af Jørgen Schmidt.

Først blev der foretaget forretninger i mission og distrikt ved Tom Asmusen og Finn Nielsen. Derefter sang distriktskoret »Kristi indtog i Jerusalem«. Der blev derpå uddelt belønninger til 24 drenge i det aronske præstedømme under 21. Tre missionærer, der snart skal rejse, var ligesom om formiddagen oppe at tale, hvorefter forsamlingen sang: »I verden er der brug for mænd«. Resultatet af sangkonkurrencen blev: Amagers dobbeltkvartet og en duet af Poul Petersen og Jette Thomsen, Centrum Gren.

Resultatet af talekonkurrencen blev Jens Ole Byskov, Odense Gren, Marianne Hentzen, Centrum, og Birgitte Larsen, Nordre Gren.

Derefter talte Niels Johansen, tidl. 1. rådgiver i distriktet. Han udtalte håbet om at det nye distriktspræsidentskab måtte få succes. Han sagde, at vi skulle allid hjælpe hinanden, og bad søgende tage godt imod det nye program. Derefter talte afløste distriktspræsident Jørgen Ringheim, der udtalte sin glæde over den ånd, der havde været i det gamle præsidentskab. Sagde at han i sit arbejde havde haft Herrens hjælp, og at alle, der virkelig ville have et ønske om at udføre et stykke arbejde for Herren, ville få den hjælp de behøvede. Derpå spillede Orla Knudsen fra Odense en violinsolo af Schubert.

Den nye rådgiver i distriktet, Hans Billeskov Jansen, talte derefter, og sagde, at han var glad for det nye kald, han havde fået, og for den tillid søkende viste ham. Opfordrede alle til at modtage det nye hjemmelærerprogram, og sluttede med at bære sit vidnesbyrd. Den nye distriktspræsident Orla Rasmussen talte så. Viste gennem forskellige skriftsteder, at det er Herrens plan at jorden skal helliggøres, og sagde, at det er grunden til at vi har den organisation vi har. Således at vi derigenom kan blive helliggjort og på den måde forberede jorden til Herrens komme. Når Guds Ånd er over os, er vi helliggjorte. Alle evangeliets forordnin-

ger har til hensigt at helliggøre os, og gennem os jorden. Omtalte disse forordninger. Sagde at vi altid skulle bede hjertets inderlige bøn, og bad til at vi altid måtte tælles blandt dem, der arbejdede for Herrens sag. Forsamlingen sang derefter: »Hav tak for profeten«.

2. rådgiver i missionen, Bryce Christensen, talte og sagde, at lydighed var nødvendig for at få velsignelser fra Herren. Når vi gør vor del, er Herren forpligtet. Vi skulle vise, at vi er villige til at tjene Herren og holde Hans bud ved at akceptere de kald vi får. Sluttede med at bære sit vidnesbyrd.

Distriktskoret sang: »Battle Hymn of the Republic«.

Str. Ingrid Sorenson fortalte derefter

om præsident David O. McKay, om dennes helbred og hans måde at lede kirken på. Om den ånd han er i besiddelse af. Hun bad os takke Herren, at vi havde haft ham så længe iblandt os, og altid respektere vore ledere.

Til sidst talte præsident Earl Sorenson, der benyttede lejligheden til at takke alle, der havde hjulpet med til konferencen blev til en stor oplevelse. Han omtalte præsident Bensons besøg og tale til missionærerne. Sagde at det en generalautoritet lægger mest mærke til, når han er ude på rejse, er den ånd, der er tilstede de enkelte steder, for når Kirkens ledere vidste, at der var en god ånd et sted, vidste de også at arbejdet går fremad.

Fortalte om det store arbejde og den megen tid disse ledere bruger i Kirkens tjeneste. Hvorledes de sommetider rejser og holder møder hver dag på forskellige steder.

Hvis vi søger efter hjælp og beder om den, vil vi også få den. Gud har en hensigt med alle ting. Kirkens program er at vi skal lære at hjælpe hinanden. Vi kan ikke komme tilbage til Gud, når vi er urene og gør ondt overfor vore medmennesker. Vi skal forberede os og stræbe frem mod fuldkommenhed. Sluttede med at bære sit vidnesbyrd og bad Gud velsigne os alle, at vi måtte lære at elske og hjælpe vor næste.

Tilstede 495.

F. N.

Søndagsskolen

Slow ALEXANDER SCHREINER

Nadørrers for juni:
»Så vær da I fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen«.
(Matt. 5:48).

Søndagsskolesang for juni:
»Loupris vor store Gud.« (Nr. 5 i den blå sangbog).

Musikken og livet

Musikken er på flere måder et sidestykke til livet. Vi er af erfaring godt kendt med musikens evne til at antyde de forskellige sindsstemninger i livet, enten det er *allegro*, *andante* eller *maestoso*, der betyder glad, rolig eller majestætisk; enten det er *scherzando*, *accelerando* eller *ritardando*, der betyd-

der muntert, hurtigere eller langsommere.

Dette er de umiskendelige sindsstemninger, og vi glæder os over dem, når de passer til vor personlige sindsstemning, når vi lytter til dem. Hvis vi er glade, nyder vi glad musik. Eller vi er måske kede af det og modløse; men hvis vi er ivrige efter at forbedre vort humør, vil vi måske endda glæde os

over munter musik på grund af dens opmuntrende virkning på os.

En af de mere interessante egenskaber ved musikken ligger i dens karakter, og på denne måde er musikken også et sidestykke til livet. Ja, mere præcis, musikken karakter er et sidestykke til kvaliteten af vor kultur. Denne fase af musikken er ikke altid så iøjnefaldende, fordi vi i alminde-

lighed er tilhøjelige til kun at glæde os over den musik, som ligger på linie med vor kultur. For eksempel er vi måske ikke kendt med den største og ældste musik-litteratur, og vi vil måske derfor lytte til den med kedsomhed, fordi vi ikke forstår den. Den slags musik vil lyde ligesom et fremmed sprog. Men vi fryder os over musikken i det særlige plan, hvor vi virkelig forstår den, og føler foragt for den, som synes at ligge under vor kultur.

På den ene side er musikken, som er skrevet af sådanne komponister som Bach, Beethoven og Brahms, serios, ædel, sublim og ophøjet; ved den an-

den ende af spektret går musikken ned til de lette melodier, som kildrer fantasien, morer og er overfladiske. Endnu længere nede er der måske musik, som antyder det dyriske plan.

Vi finder en lignende klassificering i kulturkvaliteten indenfor litteraturen, lige fra de hellige profeters inspirerede ytringer på toppen, ned gennem mindre grader til de lavere og de, som ikke giver noget udbytte, og endelig til det nedværdigende plan.

Kloge mennesker har altid rådet deres medmennesker til at søge det, som er ædelt, og har lovet rige belønninger i denne søgen.

Et gammelt, anonymt ord illustrerer dette: »Der er det i ædel musik, som forbyder uvirkelighed, irettesætter frivilliteten, så den bliver tavs, dæmper uædle lidenskaber, mildner hjertesorgen, og kalder høje og ædle tanker til sjæ-len.«

Aristoteles gav på lignende måde de unge atheniensere dette råd: »Lad de unge fortsætte deres studier (i musik), lige til de er i stand til at føle fryd ved ædle melodier og rytmer, og ikke blot ved den almindelige del af musikken, som enhver slave, ethvert barn eller endog nogle dyr finder behag i.«

Alexander Schreiner.

Søndagsskolernes Lektier

Lektierne for maj måned omhandler følgende: Kirken og dens organisation, den genoprettede Kirkes styreform, Andelige gaver, og Bibelen.

Da der gentagne gange har rejst sig røster mod for lange lektier, vil jeg for fremtiden gennemlæse disse, inden de bliver bekendtgjort i Stjernen, så enhver overbelastning kan forebygges i tide, og udfra denne regel kan jeg oplyse, at lektierne i juni måned, hvis de bliver gennemlæst normalt, tager fra 17 minutter for den korteste vedkommende, til 24 minutter for den længste, og så er der afsat rigelig tid til at gennemlæse med eftertanke. Hvis vi forudsætter, at den tid et menneske har til rådighed til privatliv, omfatter de 4 timer fra kl. 18 til 22, så har vi 28 timer i løbet af ugen, og hvis vi bare ville ofre en af de 28 timer til vor Søndagsskole, så ville Søndagsskolerne i Danmark være de bedste inden for Kirken overalt i Verden.

Så meget om dette emne, og nu til et andet. Lektierne størrelse er ikke afhængige af diskussionernes langvarighed. Lad os tage den sidste lektie i denne måned, »Bibelen«, den fylder 9 sider i vore Trosartikler, 9 små sider, (tænk på når vi får en god bog i hænde, og læser til kl. 2 om natten, fordi

vi ikke kan lade være at læse den til ende), disse 9 sider kan læses på en halv time, hvis man kun er interesseret i at kunne sige til sig selv, jeg har læst min lektie i denne uge, men hvis man vil udforske skrifterne, så kan man slå henvisningerne efter, og lære en masse ved det, og har man så en lille notesbog ved hånden til notater, så er alt godt, hvis man er lærer eller lærerinde, for så kan man både vejlede og svare, og så kommer vi til problemet, vi har alle oplevet, når det gammeltestamentlige emne »Dyrenes sjæl« har været berørt i en søndagsskoletime, hvorledes det har udløst et hav af hundee- og kattehistorier, og ligeledes hvordan spørgsmålet om Ånderne er endt i de rene spøgelseshistorier, som har taget så meget af tiden, at det vi skulle lære om Skriften, slet ikke nåede at blive omalt.

Det er enhver god lærers og lærerindes pligt at holde diskussionen inden for rammerne af det centrale i lektion, og blidt men bestemt stoppe alt hvad der ikke kommer sagen ved, vi har for seniorklassens vedkommende et supplement til Trosartiklerne, som er beregnet for lærere, og som indeholder de aller-vigtigste spørgsmål, og de er afpasset,

så de kan gennemgås inden for den berammede tidsfrist.

Det er meget fristende at udvide emnerne i en diskussion, men det kan vi udmærket gøre bagefter, vi må ikke gøre det i timen af hensyn bl. a. til nye medlemmer, der let får et fejlagtigt indtryk af Søndagsskolen og kirkenes lærdomme.

Lektieskema for juni måned

Søndag d. 7. juni fra side 234—243, Kapitel 13.

Søndag d. 14. juni fra side 244—251, Kapitel 14.

Søndag d. 21. juni fra side 251—260, Kapitel 14.

Søndag d. 28. juni fra side 261—270, Kapitel 15.

Hovedbestyrelsen vil gerne sige tak til alle de lærere og lærerinder, der trofast kommer til konferencerne, og som gør et godt stykke arbejde i deres klasser, det er godt at fornemme, at der er medlemmer, der forstår ansvaret ved lærergeringen, og gennemfører denne til elevernes glæde og tilfredshed.

På Hovedbestyrelsens vegne

Knud Edsberg.

Obs.:

GARMENTS

Søskende, som har været i Templet, kan hos deres grenspræsident få en prisliste over garments med oplysninger om, hvor og hvorledes de kan købe deres garments.

I København sælges garments ved søster Inger Kyhlensø tirsdag og onsdag fra kl. 12—18 i kirken, Priorvej 12, F.

PRÆSTEDØMMET

Gør jeres kald ære

Tale af præsident *Hugh B. Brown*
af Det Første Præsidentskab
ved Generalkonferencen, oktober 1962.

Mine kære brødre i præstedømmet, jeg er sikker på, at I alle er blevet inspireret og udæsket ved det program, der er blevet fremsat af fire medlemmer af De Tolvs Råd i aften, som arbejder direkte under Præsident McKays vejledning ved udformningen af et program til Kirkens fremtidige gavn.

I vil ligesom jeg have lagt mærke til, at det, som hver enkelt af disse talere lagde stor vægt på, var undervisning.

For nogle år siden, da jeg var på Brigham Young Universitetet, sad jeg ved en banket ved siden af en pædagog, en doktor i filosofi fra en anden stat, han havde tilbragt en uge på universitetet som gæst og deltids-instruktør. Lige før han skulle afsted, sagde han: »Jeg har besøgt mange universitetsområder i mit liv, og jeg har set mange vidunderlige unge mennesker, men jeg ville ønske De ville fortælle mig, hvad det er De har her, som synes at indpode et brændende ønske hos Deres unge mennesker om at få en uddannelse. Jeg har opdaget en begejstring her for uddannelse, som jeg aldrig har set før. Ja, i virkeligheden synes den mig meget nær religiøs nidkærlighed.« Han bad mig om at forklare det.

Jeg prøvede at gøre det ved at sige: »Det er religiøs nidkærlighed, fordi uddannelse er en del af Jesu Kristi evangelium, således som vi forstår det og forkynder det. Vi tror, at et menneske ikke bliver frelst i Guds rige hurtigere end han vinder kundskab, at han ikke kan blive frelst i uvidenhed. Vi tror, at Guds herlighed er intelligens, og at hvert menneskes herlighed vil blive bestemt af kvaliteten og graden af hans intelligens.«

Han sagde: »Det besvarer mit spørgsmål, og jeg er glad ved at vide, at uddannelse er en del af Deres religion.«

Derfor har disse brødre i aften understreget betydningen af at opnå kund-

skab om evangeliet og undervise i det. Som det er blevet omtalt, har vi nu, efterhånden som Kirken vokser, udvikler sig, forøges — og den vokser meget hastigt — brug for flere lærere, bedre organisation og mere hengivenhed.

Da jeg besøgte Air Force-Akademiet i Colorado Springs for nogen tid siden, stod jeg foran et monument af en falk med udbredte vinger. Ved fodens af monumentet læste jeg disse ord: »Menneskets flugt gennem livet understøttes af hans kundskabs magt.« Jeg var meget betaget. Dette kom fra det akademi, hvor tusinder af unge mænd forbereder sig til flyvning gennem luften og muliggøres gennem rummet. Men det er en udæskende tanke for os alle, at vor flugt gennem livet vil blive understøttet af vor kundskabs magt. Hvis vi så til denne tanke føjer de sidste dages helliges tro på, at menneskets tilstand foran Gud vil afhænge af hans kundskab, hans uddannelse, hans forståelse af Kristi evangelium — kort sagt, hans intelligens, vil De se visdommen i, at der i aften lægges vægt på uddannelse. Jeg gad vide, om noget menneske muligvis kunne blive lykkelig i Guds nærhed, med mindre han selv er intelligent, thi da Guds herlighed er intelligens, vil vi kun i den udstrækning, hvori vi opnår intelligens, være i stand til at udholde Hans herlighed.

Fornylig var jeg i Alaska og besøgte basen for nærjager-eskadronen, hvor mange af vore mænd er på 24-timers vagt, vogter over os alle og er rede til at forsvare os. Jeg så over døren til vagtlokalet disse ord: »Kun den angrebsånd, der er født i et tappert hjerte, vil bringe succes til en kampflyvemaskine, lige meget hvor højt udviklet flyvemaskinen er.«

»Kun den angrebsånd, der er født i et tappert hjerte...« — naturligvis er flyets effektivitet vigtig, men med min-

dre piloten ved kontrolbordet er i besiddelse af ånden ved sin mission og mod til at udføre sin opgave, er det lige meget hvor effektiv hans maskine er, han vil dog være sårbar.

Derfor, brødre, afhænger det af os individuelt som ledere — piloter om I vil — hvor meget held vore stave, ward'er, grene og missioner vil få ved opbygningen af riget. De enkelte, som har fået overdraget det ansvar at lede, må først selv informeres, og derefter sørge for, at alle i deres jurisdiktion instrueres på rette måde.

Præsident John Taylor sagde ved en lejlighed, da han talte til brødrene i præstedømmet: »Hvis I ikke gør jeres kald ære, vil Gud holde jer ansvarlige for dem, som I kunne have frelst, hvis I havde gjort jeres pligt.«

Dette er en udæskende udtalelse. Hvis jeg på grund af handlingssynder eller undladelsessynder mister, hvad jeg måske kunne have haft i livet herefter, må jeg selv lide og uden tvivl mine kære sammen med mig. Men hvis jeg svigter i min opgave som biskop, stavspræsident, missionspræsident eller en af Kirkens Generalautoriteter — hvis nogen af os undlader at undervise, lede, vejlede og hjælpe med til at frelse dem, der står under vor ledelse og indenfor vor jurisdiktion, vil Herren holde os ansvarlige, hvis de går tabt som resultat af vor fejl.

Jeg læste forleden dag fra Mattæus, hvad Jesus sagde om de to sønner og deres fader: »... hvad mener I? En mand havde to sønner; han gik til den første og sagde: Gå hen, min søn, og arbejd i vingården i dag!

Han svarede og sagde: Ja, herre! men gik ikke derhen.

Så gik han til den anden og sagde det samme til ham. Han svarede og sagde: Nej, jeg vil ikke; men bagefter fortrød han det og gik derhen.

Hvem af de to gjorde nu, som Faderen ville? De svarer: Den sidste. Da siger Jesus til dem: Sandelig siger jeg eder: Toldere og skøger skal gå ind i Guds rige førend I,« — idet Han utvivlsomt talte om dem, som sagde, at de ville gå, men ikke gjorde det. (Se *Mattæus 21:28—31*).

Dette er, tror jeg, en af de største udfordringer til de mænd, som holder præstedømmet. Herren har sagt til os alle: »Gå og arbejd i min vingård,« og enhver, som er blevet ordineret til præstedømmet og beskikket i sit kald, har sagt: »Ja, jeg går,« men nogle går ikke, og andre bliver trætte, medens dagen endnu er ny.

Vor udfordring er derfor i aften, til støtte for det, som allerede er sagt, at i hvert ward, hver stav, hver mission og hver gren i hver del af Kirken, i alle hjælpeorganisationer, forener vi os i enighed og begejstring for at gøre dette arbejde til en succes, denne store ved-

varende bevægelse for at instruere og frelse Kirkens medlemmer.

Nogle føler måske i nogle af de fjernere dele af Kirken, at der ikke er meget håb. Sommetider siger vi: »Ja, hvis De ville sende os en af Generalautoriteterne lidt oftere, ville vi blive mere inspireret.« Kirken er ved at blive altfor stor til, som Broder Lee har forklaret det, at Generalautoriteterne kan overvære alle konferencerne.

Det minder mig om, hvad der hændte for en kaptajn på et skib i det sydlige Atlanterhav. Han var løbet tør for frisk vand. Hans besætning var tørstige. Et andet skib kom til syne, og han signalerede »Send os vand«, signalet kom tilbage, »Sæk jeres spande ned, der er frisk vand hele vejen rundt om jer. I er midt i Golfstrømmen.« De sønked deres spande ned og fandt ud af, at det var sandt. De havde ikke været klar over, at Golfstrømmen, idet den blev drevet ud af det salte dyb, havde beva-

ret dettes dyder, så at sige. De var i stand til at redde sig selv ved hjælp af det, der fandtes rundt omkring dem, og dog vidste de det ikke.

Brodre, der er noget tilgængeligt overalt, hvor I er, velsignelserne, anledningerne, de privilegier at under vise i Kristi evangelium, hvis I vil sænke spanden ned i Helligåndens Golfstrøm, som er allevegne.

Gud hjælpe os til at gøre vor pligt, at være vor opgave voksen, og når vi siger, »Jeg går,« så lad os være sande mod det løfte, som det indeholder og blive ved til dagen er forbi, og når tiden kommer, da vi skal blive afløst fra denne del af vort arbejde, og vi går ind til større arbejder, at vi da må være i stand til at sige med Apostlen Paulus: »Den gode strid har jeg stridt, løbet har jeg fuldført, troen har jeg bevaret.« (2. *Tim. 4:7*). Dette beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Gensidig Uddannelses Forening

Nogle advarselstegn

Af præsident *George Albert Smith*.

Jeg er meget bekymret, når jeg tænker på de fristelser, som nu findes overalt. Jeg tænker tilbage på den tid, da det gamle Israel gik på vildspor. De tilbad falske guder. De hørte på det, som var alment og letfattet — men falsk. Og ødelæggelsen kom over dem.

Vi er udsat for lige så stor fare, som noget folk nogensinde har været, med mindre vi lytter til vor himmelske Fader. Hans røst er den eneste røst, og lærdommene fra dem, Han vejleder, er de eneste lærdomme, vi kan følge i sikkerhed.

Vi ved, at djævelen er årvågen. Hvis han kan forlede den opvoksede generation, hvis han kan lægge snarer for

dens fodder og fange den gennem ulykke, vil hans ønske blive virkeliggjort og dens fald blive fuldstændigt. Vi lever i farlige tider. Tilsyneladende er den hellige skrift fuldbyrdet; det fremgår, at dette er den bestemte tid, da »... også de udvalgte skulle blive forført, om det var muligt.« (*Matt. 24:24*).

Det er mærkværdigt, hvor let det er for dem, som ønsker at fremme deres materielle interesser her i denne verden, at finde en eller anden grund til at tilsidesætte Herrens tydelige lærdomme — med henvisning til deres eget levned. Og det er mig ganske besynderligt, at der er så mange mennesker, for hvem

det bliver en vane at høre på dem, der fremkommer med påstande i modstrid med Guds åbenbarede vilje.

Den kendsgerning, at der har været alt for mange penge i omløb, giver i visse tilfælde de unge den følelse, at penge er noget, der kommer relativt let, og at ærligt arbejde ikke er nødvendigt eller noget at stræbe efter. Og dog er jeg overbevist om, at de mennesker aldrig er gået til grunde, som har tjent til deres udkomme ved flid og retskaffenhed.

Vi ved, at det mishager Herren, om vore børn vokser op i lediggang. Vi skal indprente nødvendigheden af dyd

hos de opvoksende unge. Det er ikke betryggende for os at overlade opdragelsen af vore drenge og piger til skolerne og andre institutioner uden for vore hjem, og jeg tror, at disse alene kan bibringe børnene sømmelig opførelse.

Det er beskæmmende for os, hvis vi ikke lærer dem om vore legemers hellighed og ukrenkelighed, hvis vi ikke indgyder dem viljestyrke, hvis vi svigter vor pligt til at indprente dem den fare de konfronteres med i deres berøring med de onder, der hjem søger menneskeheden, og vi vil ikke blive retfærdiggjort ved at sige, at vi ikke forstod, hvorfor alvorligt det var.

Gud har formanet os om, at vi skal lære vore børn at bede og at komme ærlige frem for Ham. Han har givet os lærere efter sit eget hjerte, for at de kan instruere os fra år til år i de ting, vi skulle gøre.

Hvis vore egne børn viser uærbødighed overfor det, som er af Gud, må vi forstå, at sorgen før eller senere vil komme til dem, og vi må komme ind i vore børns liv og forene os med dem i sorg og anger.

Det er vigtigt, at vi hjemme ved vor egen arne gør os mere umage for at lære vore sønner og døtre, at de sandheder, som Herren har klarlagt for os, er nødvendige for evig frelse.

Hvilket vidunderligt privilegium er det ikke at leve i en tidsalder som denne! Aldrig er en sådan chance givet til menneskeheden før; men med disse privilegier og velsignelser følger også fristelsen. Den findes overalt. Vi må ikke tage alt for givet, men være årvågne. Vi må fornemme betydningen af vor pligt som forældre og beskytte vore unges fremtidige lykke.

Jeg håber og beder, at vi som medlemmer af Kirken vil være mere omsorgsfulde i fremtiden, end vi hidtil har været, og at vi må være mere oprigtige i at værne ungdommen mod alt ondt, end vi nogensinde før har været.

(Fra *Improvement Era*, juli 1948).

SELVBEDRAGET?

Menneskets kamp for livet og mod livet, det centrale i det at leve, kernen, der ofte tages for selve livet, øves med den broget mangfoldighed af våben, som med forbausende smidighed forstår at tilpasse sig tidens krav.

Et af de våben, som mennesket hyppigt tyr til i sin sjælelige livskamp, er selvbedraget, snart anvendt som et beskyttende panser, vel nok dets oftest forekommende anvendelse, snart som banebrydende lanse, et forhold der klart viser midlernes alsidighed.

Det har altid været således; historien viser, hvorledes menneskene nødvendigvis har måttet have noget at bygge

deres liv på. Dette har medført, at der er opstået et utal af hypoteser og systemer, som vi ikke kan undgå at træffe i vor kontakt med livet. Historien viser også, at generationer har bygget deres liv på selvbedrag.

Det er menneskets sande natur at søge at opnå lykke; at dette mislykkes for så mange, skyldes for det første, at de ikke ved, hvad lykke er; dernæst at de tror ved egen hjælp at kunne opnå den.

Da vi i den grad påvirkes og præges af de principper, vi omgås, så at vor personlighed efterhånden formes heraf, er det væsentligt, at vi forstår at leve

rigtigt. Det farlige ved selvbedraget er, at det til tider ser ud, som om det kan støtte og give sikkerhed.

Er vort liv bygget på selvbedrag? Er vort vidnesbyrd om Kristus så stærkt, at det kan skænke virkelig fred og harmoni i vor tilværelse? Kan vi færdes blandt vore medmennesker med kærlighed uden forstillelse? Evangeliet står blandt alle menneskelige hypoteser som et absolut og guddommeligt system. I praksis beviser det sig selv ved at føre os i én retning, nemlig til den sande og evige livsglæde. Selvbedraget fører os i alle mulige retninger.

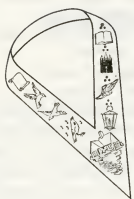
Prosim.

► BEMÆRK! ◀

Meddelelser og billeder, der ønskes optaget i et bestemt nummer af STJERNEN, skal fremtidig indsendes *inden den 1. i den foregående måned*, og bedes sendt *direkte* til STJERNENS kontor, *ikke sammen med rapporter* el. lign. til missionskontoret eller organisationerne.

NB. Indsend *ikke* originalfilm, men kun *aftryk*, og skriv bag på *hvert* enkelt billede *genens navn, dato* og hvad billedet forestiller.

PRIMARY

Kære Primary Funktionærer!

Da de fleste af os ikke havde en stilling i Primary i 1960, vil jeg denne gang gengive et stykke fra »Missions Primary Bulletin 1960«: »Ikke et barn må gå tabt«, som også i dag har et budskab til os alle.

Venlig hilsen

Anni C. Nielsen.

»Sjæles værdi«

De fleste af os her er hustruer og mødre. De jordiske ejendele vi har, skaffer os behagelig levestandard, langt over den, nogen anden generation har. Dog, hvad ville Deres svar være, hvis nogen skulle spørge Dem. »Hvad er Deres kostbareste ejendom?« Jeg er sikker på, at til trods for al jordisk ejendom, ville enhver moder her med det samme svare: »Mine børn.« De, som ikke selv har haft børn, ville sandsynligvis sige: »Mine kære«.

Af alle de dejlige oplevelser jeg har haft i mit liv, er jeg sikker på, at intet kan overgå eller nærme sig den følelse at blive moder, en af guds medskabere.

Der er noget udover det, at de er vore egne, der gør dem endnu mere værdifulde. De er vor himmelske Faders børn, vi er alle Guds børn, skabt i Hans billede, og begavet med guddommelige egenskaber, der gør det muligt for os at have evig fremgang. Enhver er født med en gnist af det guddommelige i sig og er af naturen god. Enhver har guddommelige muligheder. For Gud er alle sjæle af stor værdi. Lære og Pagter siger: »Sjæles værdi er stor i Guds øjne.« Jesus liv var fyldt med eksempler, som viser, at Han kendte denne sandhed. Han havde altid tid til enhver. Tiggeren på gaden modtog den samme

kærlighed, som den rige mands datter. Engang spiste Jesus med sine disciple og nogle af de mest betydningsfulde folk fra landsdelen, nogle af tolderne og synderne sluttede sig til dem. Fordi Jesus spiste sammen med sådanne folk, der havde et dårligt ry, blev mange skuffede. De betvivlede Frelserens moralske standard:»

Judas, én af de tolv udvalgte, forrædte Jesus. Da Judas kysede Frelseren på kinden, så soldaterne kunne vide, at dette var Jesus, så Jesus bedrøvet på Judas og sagde sådan noget som: »Judas, bedrager du Menneskesønnen med et kys?« Jesus forðømte ikke Judas for, hvad han gjorde.

Da soldaterne brutalt førte Jesus bort, blev Peter foruroliget, trak sit sværd, ramte én af soldaterne og skar hans øre af. Jesus fortalte Peter, at han skulle lægge sit sværd bort, så helbredte Han soldatens øre.

Jesus blev korsfæstet af de folk, Han var kommet for at frelse. Da Han hang på korset, var Hans lidelser udover al forstand, og hvad var det alligevel, Han sagde? »Fader, tilgiv dem, thi de ved ikke, hvad de gør.«

Sjæles værdi er stor i Guds øjne, sjæles værdi er stor i Frelserens øjne, og nu kommer udfordringen — hvor stor er sjæles værdi for Dem?

Hr. Conrads dom

I sin forretning var hr. Conrad ansvarlig for andres værdifulde ejendele. Han havde kostbare juveler, penge, og andre ejendele i opbevaring. Om natten var pengeskabet lukket, men dagen igennem var pengeskabsdøren åben, for at det kunne være lettere at komme til.

En dag kom en rover ind i kontoret, holdt hr. Conrad op med en revolver,

og tog alt af værdi fra det åbne pengeskab. Hr. Conrad mistede ikke sine penge, fordi de var lagt et andet sted hen i pengeskabet, så roveren ikke kunne finde dem.

En af de damer, som mistede sine juveler, anlagde sag imod hr. Conrad. Hun følte, at han var ansvarlig og skulle erstatte hende tabet. Hr. Conrad syntes, at hendes anklage var latterlig. Han sagde: »Det er ikke min fejl, at en rover kommer ind og stjæler fra pengeskabet — jeg er derfor ikke ansvarlig for tabet.« Damen sagde:

»Hvis De, hr. Conrad, havde passet ligeså godt på mine ejendele, som på Deres egne, ville roveren ikke have fundet dem.«

Hvordan ville De have dømt, hvis De var dommer? Dette var den beslutning, der blev taget: Hr. Conrad skulle have draget samme omsorg for sine kunders værdier, som han gjorde for sine egne, når de var blevet givet til ham i opbevaring. Derfor måtte han give erstatning.

Hvad har dette eksempel at gøre med os? Vi føler noget for vore egne børn, som gør dem mere specielle end andres børn. Med denne indstilling og følelse kan det måske siges, at vi passer bedre på vore egne børn, end vi gør på andres. Hvis det er vort ansvar at gøre noget for et barn, og vi ikke påtager os dette ansvar, hvad enten det er for vort eget barn eller for andres, har vi svigtet et af vor himmelske Faders børn. Vi har svigtet en værdifuld sjæl. Vi skulle prøve, så godt som det er os muligt, at opnå denne stærke følelse for andres børn, som vi har for vore egne. Vor himmelske Fader forventer dette af os.

Forestil Dem med hvilken omhu en billedhugger ville arbejde, hvis hans her pludselig blev til guld, der storknede ved hver berøring og gjorde hvert

aftryk varigt, hver fejltagelse uoprettelig. Forestil Dem den diamantsliber, i hvis hånd verdens kostbareste ædelsten blev anbragt for at han kunne arbejde på den. Ejeren af ædelstenen ville søge efter verdens bedste kunstner til dette arbejde, og ville sætte sig udover omkostningerne.

I Primary-kvinder har ikke noget med guld og diamanter at gøre. Disse ting er livløse og tabet af dem er temmeligt — Primary-kvinder er betroet uodelige sjæle hos vor himmelske Faders børn med al deres modtagelighed for indtryk. Aftrykket af Deres berøring vil følge nogle af dem gennem evigheden.

En kunstner kan hugge i marmor, En maler kan fjerne pletter. Den lærer, som sårer et lille barn, Aldrig sin fejl udslætter. Husk så, du ligeglade mand, Når du forme vil en sjæl, Den brand du sår, den rift du flår, Du møder på Dommens Dag.

Lidt statistik

KIRKENS VÆKST

*Kirkens medlemsantal 2.117.451
pr. 31. december 1963.*

Ved General-konferencen i Salt Lake City, Utah, i april blev det oplyst, at Kirken pr. 31. december 1963 havde 2.117.451 medlemmer.

Rapporten, som blev oplæst af Joseph W. Anderson, sekretæren for Det Første Præsidentskab, viste endvidere, at nettoforøgelsen i løbet af 1963 var 151.665, så det var den første officielle rapport, der viste, at medlemstallet havde overskredet de 2 millioner.

Forøgelsen afspejles i 56.205 børn velsignet i stave og missioner, 29.640 børn, som i forvejen var velsignet, døbt, samt de 105.210 omvendte, som er døbt i stave og missioner.

Antallet af stave ved slutningen af 1963 var 389, en forøgelse på 25 i løbet af 1963. Antallet af ward'er var opgjort til 3.049, afhængige grene i stave til 566, og antallet af grene i missioner til 1.987. Antallet af missioner ved slutningen af året var 73.

Antallet af brødre, der holdt det *aronske præstedømme* var: diakoner — 98.637, lærere — 71.596, og præster — 97.602, ialt 267.835.

Antallet af brødre, der holdt det *mekisedske præstedømme*, var: ældster — 180.332, halvfjeds — 21.196, og højpræster — 58.560, ialt 260.088.

Det samlede antal brødre, der holder

præstedømmet, var 527.923, en forøgelse i 1963 på 24.370.

Hjælpeorganisationerne:

Ved slutningen af 1963 var der følgende medlemmer indskrevet i Kirkens hjælpeorganisationer:

Hjælpeforeningen — 262.002, *Unge Mænds Forening* — 220.449, *Unge Kvinders Forening* — 272.370, *Primary* — 403.940. I *Søndagsskolerne* var der en gennemsnitlig tilstedeværelse på ialt 758.335.

(Fra *Deseret News*)

KØBENHAVN DISTRIKTS MÅNEDSHILSEN

I tidligere artikler har vi fortalt om Distriktsrådet og om Distriktsbestyrelserne. Det vil derfor måske være passende nu at beskæftige os lidt med Distriktspræsidentskabet og dets pligter og beføjelser.

Distriktspræsidenten er Missionspræsidentens repræsentant overfor medlemmerne i det pågældende distrikt. Og han er distriktets grenspræsidentens repræsentant overfor Missionspræsidenten. Som følge heraf skal alle meddelelser — begge veje — gå igennem Distriktspræsidenten, og det samme gælder for

spørgsler, anmodninger, opfordringer, forslag o. s. v.

Det er D.P.'s opgave at udvælge og foreslå emner til grenspræsidenter, men de godkendes, indsættes og besikkes af Missionspræsidenten. Det samme er tilfældet med medlemmer af Distriktsrådet og lederne af distriktsbestyrelserne. D.P. godkender, indsætter og besikker lederne af hjælpeorganisationerne i grenene.

D.P. leder distriktskonferencerne, mens grenskonferencerne er under hans direction, ligesom ethvert møde i grenene

er, hvor han måtte være og ingen fra Missionspræsidentskabet eller besøgende autoriteter er tilstede.

D.P.'s autoritet overføres automatisk på hans rådgivere, når han ikke selv er tilstede.

Denne redegørelse, der nødvendigvis er meget summarisk, giver reglerne i det store og hele. Der er visse undtagelser fra reglerne, men det vil føre for vidt at nævne dem her.

Distriktspræsidentskabet.

KREDSLÆRERINDERNES

budskali

Vor Frelser Taler

»Elsker du mig? ... Vogt mine lam!« (Johs. 21:15).

Formål: At påpege, at denne formaning er lige så gyldig i dag.

Forfatteren har ofte spekuleret på, hvordan det kunne være, at Frelseren for sin formaning til Peter (gentaget to gange) om at »vogte mine får« sagde til ham, at han skulle »vogte mine lam«. Det kan synes, at Han tænkte på børns åndelige føde og at den er lige så vigtig som voksnes.

Ingen andre steder vises Frelserens store omhed mere klart end når Han var sammen med små børn. Hvor Han elskede dem og hvor de må have følt sig hjemme i Hans nærhed, når Han samlede dem i sin favn og velsignede dem. At kalde dem lam og Han var deres hyrde, for i gamle dage havde hyrden en så lille hjord, at han kendte hvert enkelt får eller lam. De kendte til gengæld deres hyrdes stemme og svarede, når han kaldte.

Denne bøn »Vogt mine lam,« (Johs. 21:15) skulle være lige så bønfuldende i vore dage som da den først blev givet. Et barns sind kan ikke blive ved at være et tomrum. Det er ikke fyldt med værdifulde tanker, værdiløse kan også finde plads der. Heller ikke kan et barns hjerte forblive urørt. Nogle mødre i vore dage har ment, at de kun-

ne lade deres børn vente, indtil de er gamle nok til at bestemme, hvilken religion de foretrækker. Hvilken misforstået tanke! Vi ved alle, at de vigtigste indtryk får børnene, inden de er gamle nok til at komme i skole. Den moderne moder er for det meste meget omhyggelig med den mad, hun giver sit opvoksende barn for at imødegå dets fysiske fornødenheder. Hvad med føden for dets ånd? Er hun lige så omhyggelig? Præsident David O. McKay har sagt, at »der er en evig del af os, som vil overleve solen, månen, ja, selv jorden selv.« Akkurat som et barns legeme behøver føde for at blive næret, akkurat som dets sind kræver mental øvelse, således kræver dets åndelige natur føde, og dette krav er lige så vigtigt som legemets og hjernens. Vi følger blot i Frelserens fodspor, når vi gør barnet til genstand for vor konstante tanke og omsorg.

William Jennings Bryan fremkom med nogle betydningsfulde tanker om børns magt til at forstå religiøse lærdomme:

»Det er, når vi har med børn at gøre, at vi får det klareste begreb om tro over fornuft. Karakterens grundvold lægges i tro, ikke i fornuft; den lægges, før fornuften kan anerkendes som vejleder. Ingen,

som sætter fornuften højere end tro, kan lede et barn til Gud, men et barn kan forstå Frelsernes kærlighed og vor himmelske Faders ømme omsorg ... Moralens hviler på religionen, og når religionen griber om hjertet, over den en kontrol, der er langt større, end nogen logik kan øve over sindet ...«

Hvis vi elsker vor Frelser, vil vi vogte Hans lam.

Tak!

Jeg vil gerne på denne måde sige en inderlig tak til alle de kære søkende og venner, som med deres hilsener og lykønskninger glædede mig på min fødselsdag og som jeg ikke personlig har kunnet komme i forbindelse med: Tak til Missionspræsidentskabet og Hjælpeforeningen for deres hilsener i Stjernen og tak til søkende for den originale hilsen gennem annoncen. Tak, allesammen!

Mary Kaiser.

Personlige nyheder

FØDSELSDAGE:

Vi siger i denne måned til lykke til følgende søskende :

Nykøbing F.:

Anna Mikkelsen, 75 år den 8. juni.

Horsens:

Kirstine Elisabeth Kristensen, 80 år den 12. juni.

Aarhus:

Ellen Laursen, 70 år den 14. juni.

Amager:

Hilma Petersen, Grækenlandsvej 58, 65 år den 17. juni.

København Centrum Gren:

Margrethe Olsen, Ndr. Fasanvej 130, 65 år den 20. juni.

Esbjerg:

Anna Dorthea Hansen Papperitz, 75 år den 22. juni.

Vejle:

Caryll Martin Christensen, 65 år den 24. juni.

Randers:

Petrine Boline Nielsen, 75 år den 27. juni.

Fredericia:

Marie Katrine Elisabeth Hansen, 30 år den 28. juni.

Bryllup i U.S.A.:

Tidligere missionær i den danske mission *Jens Traeden*, viedes den 22. maj i Logan Templet til Ellen Simonsen. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Forlovelse i København:

Den 1. maj er forlovelse indgået mellem søster *Ellen Johansen*, København Nordre Gren, og broder *Kurt Holm*, Amager Gren, distriktspræsident for G.U.F., København distrikt. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Bryllupper i Fredericia:

Fredag den 3. april viedes på Fredericia Rådhus str. *Jessie Frandsen* og br. *Dan Sams*, begge fra Fredericia. Ved en højtidelig samme aften kl. 20 i kirkesalen i Fredericia modtog det unge par Kirkens velsignelse ved grenspræsident Knud B. Andersen. Efter denne højtidelighed var der reception i Hjelpeforeningens lokale, hvor der trakteredes med et glas »Lapomme« og småkager.

Fredag den 10. april viedes på Fredericia Rådhus str. *Ulla L. Ahlquist* fra Fredericia og br. *Karl Blohm* fra Esbjerg. Efter vielsen modtog brudeparret i Kirkesalen i Fredericia Kirkens velsignelse ved grenspræsident br. Knud B. Andersen. Om aftenen fejredes brudeparret ved en spisning og efterfølgende selskabeligt samvær, hvori deltog 24 af Kirkens medlemmer.

VELSIGNELSER:

København Centrum Gren: 5. april:

Bent Giesmann Lindhardt og Birthe Marie Nielsen Lindhardts søn, Gert Giesmann Lindhardt, velsignet af broder Ernst Rasmussen.

København Nordre Gren: 1. marts:

Henrik von Benzon Hollesen og Gerti Sieling Andersens datter, Bessie Andersen, velsignet af broder Erik W. Andersen.

8. marts: Bjarne Midtgård Andersen og Kirsten Christiansen Andersens datter, Pia Midtgaard Andersen, velsignet af ældste Delan Memmott.

København Søndre Gren: 5. april:

Vagn Thorvald Røder og Ruth Johansen Røders søn, Jan Røder, velsignet af sin fader.

Frederikshavn: 26. april:

Tage Holm Larsen og Connie Birgit Nielsen søn, Eivind Holm Larsen, velsignet af sin fader.

DØDSFALD:

København Nordre Gren:

I november 1963 døde broder *Christian Lauritz Larsen*, 84 år gammel. Æret være broder Larsens minde!

Horsens:

Den 29. marts døde søster *Carla Stounberg Møller*, 34 år gammel. Æret være søster Møllers minde!

Frederikshavn:

Den 20. april døde søster *Ottine Dagmar Sørensen*, 81 år gammel. Æret være søster Sørensens minde!

Ordinationer:

København Centrum Gren: 22. marts:

Halvor Jørgen Hansen

København Nordre Gren: 22. marts:

Søren Eivind Nordby Larsen

5. april:

Johannes Georg Clante Bechsgaard

Felix Wilhelm Holgersen

23. april:

Christian Ringheim

Nordsjælland Gren: 26. april:

Frede Finn Englyng

Henry Frede Englyng

Central Sjælland: 26. april:

Bent Colvig Jensen

Amager: 26. april:

Svend Andersen

Odense: 26. april:

Jens Ole Byskov-Hansen

Esbjerg: 3. februar:

Knud Søltøft Holmboe

Haderslev: 19. april:

Johan Frederik Kristian Tabermann

Aalborg: 9. marts:

Ole Kjeldsen

19. april:

Verner Leo Jensen

Jens Lind Jensen

Til:

Diakon

Diakon

Ældste

Diakon

Ældste

Ældste

Ældste

Ældste

Ældste

Ældste

Præst

Ældste

Diakon

Ældste

Ældste

Ordineret af:

Broder Flemming Hall

Broder Eivind Nordby Larsen

Missionspræsident R. Earl Sorenson

Broder Orla Rasmussen

Missionspræsident R. Earl Sorenson

Broder J. Thomas Asmussen

Missionspræsident R. Earl Sorenson

Missionspræsident R. Earl Sorenson

Broder J. Thomas Asmussen

Missionspræsident R. Earl Sorenson

Broder Arne Pedersen

Missionspræsident R. Earl Sorenson

Ældste David P. Sampson

Missionspræsident R. Earl Sorenson

Broder J. Thomas Asmussen

Døb:**Herning:** 18. april:

Helge Madsen

København Nordre Gren: 1. marts:

Berit Sandahl

26. marts:

Felix Vilhelm Holgersen

Amager: 16. april:

Poul Gade

Grethe Marie Gade

Odense: 17. april:

Susanna Jul Nielsen

Lone Esbensen

Lindy Carlo Andersen

Esbjerg: 24. marts:

Kamme Gerda Christensen

Anny Randi Christensen

Randers: 25. april:

Birgit Hedvig Marker Jensen

Aalborg: 17. april:

Edna Nielsen Toft

Døbt af:

Ældste Dennis Von Smith

Broder Arne Sandahl

Broder Marius Antonsen

Ældste Terry Booras

Ældste George Kennedy

Ældste Bryce Christensen

Ældste Bryce Christensen

Ældste Brigham Ostergard

Ældste Robert F. Rasmussen

Ældste Valor P. Thompson

Ældste Roger Kent Larsen

Ældste Dennis Stowell

Håndspilægelse ved:

Missionspræsident R. Earl Sorenson

Ældste Gerry Christensen

Broder Marius Antonsen

Ældste George Kennedy

Ældste Terry Booras

Ældste John Sorenson

Ældste Henning Sørensen

Broder Børge Chr. Høvsgård

Broder Arne Pedersen

Ældste Valor P. Thompson

Broder Knud F. Markmann

Ældste Wayne Knight

Missionærforflytninger:

29. april:

Ronald Lund

Henning Jensen

1. maj:

Steven H. Rasmussen

John E. DeMille

Mark Thomas

7. maj:

James Jackson

Roger Larsen

Richard Nielsen

Michael Olsen

Grant Gundestrup

Lynn P. Stoker

Kenneth Tucker

Kenneth B. Hansen

Leslie T. Hintze

Fra:

Kbhvn. Indre By

Bornholm

Holstebro

Odense

Odense

Færøerne

Randers

Hvidovre

Aabenraa

Amager

Aabenraa

Charlottenlund

Østerbro

Helsingør

Til:

Bornholm

Kbhvn. Indre By

Færøerne

Holstebro

Herlev

Aalborg

Herning

Randers

Hvidovre

Vanløse

Kolding

Valby

Helsingør

Østerbro

F. Don Baxter

Stewart K. Christensen

Dwayne Lively

Floyd R. Garrison

Greg L. Collinwood

Steven N. Streeper

Donald L. Aiken

Gerry B. Christensen

Wayne Knight

R. Blair Olson

Brent Nay

Kenneth Sorenson

John Sorenson

Hans Nielsen

Leonard L. Rustad

Valby

Holbæk

Holbæk

Genotfte

Viborg

Viborg

Valby

Hillerød

Charlottenlund

Aalborg

Aalborg

Hvidovre

Nykøbing F.

Lyngby

Odense

Vanløse

Hjørring

Frederiksberg

Odense

Genotfte

Viborg

Charlottenlund

Charlottenlund

Amager

Aalborg

Hillerød

Nykøbing F.

Hvidovre

Hjørring

Østerbro

Hvidovre

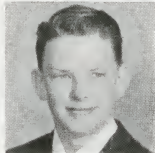
Lyngby

Missionærafsløsniger:

Følgende missionærer er blevet hæderligt afløst fra deres arbejde i den danske mission:

7. maj: *Dennis Hoagland* fra Downey, Calififornia, efter sidst at have arbejdet i Aalborg.*Wallace W. Forsgren* fra Ogden, Utah, efter sidst at have arbejdet i Valby.*LaVere Terry* fra Bountiful, Utah, efter sidst at have arbejdet på Østerbro.*Shad H. Christensen* fra Idaho Falls, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Hvidovre.*Ronald Eaves* fra Payson, Arizona, efter sidst at have

arbejdet i Herning.

Douglas Wray fra Mareland, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Kolding.16. maj: *Bessie Elaine Jensen* fra Redmond, Utah, efter sidst at have arbejdet på Vesterbro.21. maj: *Wayne Knight* fra El Monte, California, efter sidst at have arbejdet i Aalborg.*Mark Thomas* fra Grace, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Herlev.*Dale Higgins* fra Pocatello, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Hillerd.*Dennis Hoagland**Wallace W. Forsgren**LaVere Terry**Shad H. Christensen**Ronald Eaves**Douglas Wray**Bessie Elaine Jensen**Wayne Knight**Mark Thomas**Dale Higgins*

H. P. BALTZER

Begravelsesforretning

(Vanløse Ligkistemagasinet)

Begravelser ordnes overalt - egen rustvogn
Jyllingevej 8 - København - (01) 71 75 01

Corona TAPET

TEAKKOMMODE

som tegn.,
6 skuffer
direkte fra
fabrik

Kun

169,-

50 forskellige
komm. på lager

ØBRO MØBLER

Kommodespecialisten ARNE SANDAHL

— også jeg giver 10% rabat —

Korsøra. 22 - Løgstør. 13. ØB 953
Fredag åbent til kl. 20

Tak!

Hjertelig tak for alle lykønskninger, gaver og blomster i anledning af vor forlovelse.

Ellen Johansen og Kurt Holm

Ny eller brugt folkevogn? Så snak med Mogens, tel. (01) HE 3280, og vær sikker på et godt køb altid med garanti.

Nedsat pris

på

luksusudgaven af

MORMONS BOG

Vi har nedsat prisen på luksusudgaven af
MORMONS BOG fra kr. 17,00 til

kr. 10,00

Bogen er trykt på bibelpapir, og er i et lækkert, blødt, sort bind. Den egner sig fortrinligt som gave til såvel medlemmer af Kirken som venner og bekendte udenfor Kirken. — Bogen kan bestilles ved indsendelse af beløbet på postgiro 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY, SAINTS, Dalgas Boulevard 164, København F. Husk på talonen at anføre nøjagtigt, hvad der ønskes!

Tak!

En hjertelig tak sendes alle søstre, der var med til at gøre vor udstilling af håndarbejder ved Aarhus-Konferencen så smuk og festlig.

Skal vi ikke allerede nu tænke på, hvad vi næste gang kan gøre for at få så mange smukke håndarbejder frem, så alle søstre kan se og lære deraf?

Venlig hilsen

Hjælpeforeningen, Jylland Distrikt,
Grethe Lundbæk, præsidentinde.

Meta Dybvang,
leder i håndarbejder.

Til Anny vi en hilsen bringer

fra os tre - Elna, Mary, Inger.

... så er det
sine rejse
kvaliteter!

2.629,-^{t/r}

ALDRIG FØR SÅ BILLIGT TIL USA!

...og på kun 8 timer med SAS-Jet

SAS

.....USA rejser i et bedre plan